

3180

సామెతలు

భౌతిక సాంస్కృతిక పక్షపత్తిక

సంపాదక బృందం విద్యాక బుల్బు సహాయశాస్త్ర.

4, 5

సామెతలు

1) వానకొండ వాహిని	పేజీ 1
2) 'అపరాధరామకృష్ణ' + సేవల్లవారి రెండు కావ్యాలు.	3
3) మాండ్లూజీ మల్లెల కవితాసాహిత్యం.	6
4) ముగ్గులూరి కేశవం 'సామెత'	8
5) బృహన్నల నేర్చిన ఒక దేశస్థులత్యం.	10
6) పిట్టల గూరిగోడల పేరిట.	13
7) మాండ్లూజీ మల్లెల మును తాత్పర్యం.	18
8) శ్రీమద్భగవద్ గీతా - మహాభారత కవితాసాహిత్యం.	20

నేను సుమారు 12 నెలలనుండి తీర్మానాన్ని గురించి నాకు 'సామెత' డిజిటల్ 16 వ పేజీ నం. 4 సం
సకాలమునకు వెలువరించలేక పోయితిని. ఇందుచేతనే నానురాగమునకు నందిన అనేక ప్రముఖ నానా రామమో
వాగుల వాదములకు ప్రతివాదములు, ప్రముఖుల పంపిణీ అనేకములు మూలంబు నున్నవి. ప్రత్యేక సంపాదక బృందం
త్వరతో (కొంత ఆలస్యమైనను) ప్రచురింపగలము.

- 40 -

సామెతలు

చందా :

సంవత్సరమునకు రు. 12—00.

అర్ధసంవత్సరమునకు రు. 6—50.

విడిప్రతి 60 పై

★ స మా లో చ న ★

* జాతీయ సాంస్కృతిక పక్షపత్రిక *

సంపాదకుడు : విద్వాన్ బులుసు సీతారామశాస్త్రి

Retired Telugu Lecturer, V. T. J. College, Rajahmundry.

వ్యాకరణ వాహిని

- సాహిత్యకోవిద శ్రీ క్రొవ్విడి రామం, బి.ఏ., బి.ఎస్., బి.యిడి.

సంస్కృత వ్యాకరణాన్ని గురించి ప్రస్తావించే పండితులంతా పాణిని గురించిన 'ఆప్టాధ్యాయ'ని స్మరించకుండా వుండలేరు. కాని పాణినికి ముందు కాక ల్యుడు, ఇంద్రుడు, అపిలి మొదలైన వారు కొన్ని వ్యాకరణాలు వ్రాసే రని పెద్దలు చెబుతారు కాని అవి కాలగర్భంలో లీనమైపోయినాయి. పాణినియం మాత్రమే దశదిశలా వ్యాపించింది. పాణిని మహేశ్వరుని పంతోషపెట్టి, ఈశ్వరడమరుక జన్మాలైన శబ్దాలతో, 'అ, ఇ, ఉ, ఊ' మొదలైన చతుర్దశనూత్రాలను రూపొందించేడు. ఆనంతరం వేదవాఙ్మయానికి సంబంధించిన నూత్రాలను, లోకకవాఙ్మయానికి సంబంధించిన నూత్రాలను నీయన రచించేడు. ఈ ఆప్టాధ్యాయంలో, నూత్రపాఠం, ధాతు పాఠం, గణపాఠం, లింగానుశాసనం వున్నాయి. ఒకే కార్యాన్ని పొందడానికి యోగ్యములైన శబ్దాలన్నింటినీ, ఈయన, ఒక గణంలో చేర్చేడు. మొత్తంమీద రెండువందలకు పైగా గణాలున్నాయి. ఈ గణాలను వివిధ ధాత్యులలో యధార్థంగా యీయన సద్దేడు. మొత్తటి ఆధ్యాయంలో ఐదు గణాలుంటే, రెండో ఆధ్యాయంలో యిరవై గణాలున్నాయి.

పాణినియంలో ఎనిమిది ఆధ్యాయాలు, 32 పాదాలు, 3981 నూత్రాలు,

వ్యక్తమాతాయి - అత్యల్పమైన నూత్రం లో నిర్దిష్టము, సంపూర్ణము అయిన భావాన్ని నివేదించటంలో నీవైయాకరణికి జగత్తులో మరెవరూ పాటిరా రని ఓం డిత లోకం ఏకగ్రీవంగా ఒప్పకుంది.

ఆప్టాధ్యాయకి, 'సంగ్రహ' మనే పేరుతో బృహత్తరమైన వ్యాఖ్యను 'వ్యాడీ' అనే మహర్షి రచించేడు. పాణినియానికి వార్తకాలను వ్రాసినవాడు వర రుచి. ఇతనికి కార్యాయనుడు అను మరొక పేరు కూడా వుంది. కార్యాయ నునివార్తకాలు పాణిని నూత్రాలకు వివ రణలుగా ఉపచరిస్తాయి - కాలచక్రం పరిభ్రమించగా వ్యాడీవ్రాసిన 'సంగ్రహ' వ్యాఖ్య ఆంతరించి పోయింది. పతంజలి, 'సంగ్రహ' వ్యాఖ్యలో గల వివ రాలను పొందుపరుస్తూ, మహాభాష్యాన్ని రచించేడు.

వాఙ్మయాకాశంలో ప్రభవించిన మధ్యంధన మార్తాండుని వంటిది యీ మహాభాష్యం. పాణిని నూత్రాలకు, కార్యాయనుని వార్తకాలకు వ్యాఖ్యాన పురస్సరంగా వ్రాసిన భాష్యం యిది. ఇతేకాదు సర్వవర్ణనములలో గల విద్ధాంతాలన్నీ దీనిలో ప్రతిపాదింప బడ్డాయి. అందుచేతనే దీనిని మహా భాష్యం అన్నారు. ఈపతంజలి ఆది శేషుని అవతారమని చాలామందికి నమ్మకం. మహాభాష్యం సామాన్యులకి అందు

బాటుతో వుండదు. తార్కికులు శబ్దం అనిత్యం అంటారు. వ్యాకరణ మతంలో శబ్దం నిత్యం. వైయాకరణి శబ్దాన్ని ద్రవ్యంగా పరిగణిస్తే తార్కికుడు శబ్ద గుణం అంటాడు. సోఫిటశబ్దం కాస్త్ర సమ్మత వంటాడు వైయాకరణి. సోఫిట శబ్దం కాస్త్ర సమ్మతం కాదంటాడు తార్కికుడు. ఇటువంటి విషయాలన్నీ నూత్నంగా పరిశోధిస్తేనేగాని మహా భాష్యం సుజ్ఞాతం కాదు.

ప్రత్యగ్ధల ఆక్షేపణలను ఖండిం ప్తీయమత్నా బలపరిచి, మహాభాష్యా థాన్ని లోకానికి మోవరించిన ధీకాలుల చంద్రాచార్యుడు. వసురాతుడు. వసురా తుని శిష్యుడైన భృర్బహు వాక్యపదీయ మనే ఉత్కృష్టమైన గ్రంథాన్ని వ్రాసేడు. ఇది మహాభాష్యానికి శ్లోక రూపమైన వ్యాఖ్య. దీనిలో బ్రహ్మ కాండ, వాక్యకాండ, పదకాండ, అక్షర మూడుభాగాలు వున్నాయి. ఈయన సోఫిటవాదాన్ని బలపరిచి సోఫిటశబ్ద నిర్గుణపరబ్రహ్మ మని రుజువుచేసేడు వాక్యపదీయంలో గల మొదటిరెండ కాండలకు పుంసరాజు అనేపండితుడు ఆఖరికాండకు హేలరాజు వ్యాఖ్యల వ్రాసేరు. వీరి తరువాత నీ వ్యాకరణస్రవ తిని మరింత వేగంతో ప్రవహింపజేసి; మహానీయుడు కయ్యటాడు. ఈయన వాక్యపదీయాన్ని ఊతగా తీసుకుని ప్ర

పం అనే వ్యాఖ్య వ్రాసేడు. ప్రదీపంకల్ల భాష్యార్థం సుబోధకమవునుం దంటారు పండితులు. ఈ ప్రదీపమే లేకపోతే యేని పూర్వపక్ష భాష్యమో, ఏదిసిద్ధాంత భాష్యమో తెలుసుకోవడమే కష్టమై పోయి వుండేది.

వాక్యపదీయం వంటి గ్రంథాలు దుర్గ మారణ్యాలవంటివి. అందుచేత సామాన్యులకు అందుబాటులో వుండేనిమిత్తం జయశంకరుడనే మరొక విద్వాంసుడు పాణిని నూత్రాలకు ప్రతిపదార్థరూపక మైన వ్యాఖ్యను మొదటి నాలుగు అధ్యాయాలకు వ్రాసేడు. మిగిలిన నాలుగు అధ్యాయాలకు, జయశంకరుని పద్ధతిననుసరించి వామనుడు మరొక వ్యాఖ్య వ్రాసి గ్రంథాన్ని పూర్తి చేసేడు. దీనినే పండితులు కాశికావృత్తి అని అంటారు. ఈ కాశికావృత్తికి వారిదత్త పండితుడు 'పద మంజరి' అనే బృహత్త మైన వ్యాఖ్యను వ్రాసేడు. ఈయన తరువాత శేషనాథుని దగిన వ్యాకరణ శిరోమణి మాధవాచార్యులు. వీరు నాలుగు వేదాలకు భాష్యాన్ని వ్రాసిన మహానుభావుడు. ఈయన మూఢపీఠాధిపతి అనే పేరుతో పాణినిచేత నిరూపితములైన ధాతువులకు వ్యాఖ్యానం వ్రాసేడు. ఒక ధాతువును గ్రహించి, దాని తిడత, కృదంతరూపాల్ని, దానికంటే, విజిప్తంగా ఏర్పడే సుబంతరూపాల్ని, నిరూపిస్తూ ధాతు విషయక మైన యెన్నో విషయాలను విపులీకరించేడు. ఒక్క భూధాతువును చర్చించే సరికి సుమారు 500 పేజీల గ్రంథం అయింది.

వీరి తరువాత వ్యాకరణ వివరణాన్ని చేపట్టిన, మేధావి, శేషకన్ఠుడు. ఈయన అష్టాధ్యాయ యొక్క క్రమాన్ని ఆశ్రయించకుండా, ఒక నూతన ప్రణాళికతో, 'ప్రక్రియాకాముది' అనే గ్రంథాన్ని రచించేడు. దీనిలో సంజ్ఞ, పరిభాష, సంధి, మొదలైన ప్రకరణాలు వున్నాయి. ఒక పదంతో లాకు సాధుత్వానికి ఆవ

సరమైన నూత్రాలన్నిటినీ ఒకేచోట నీయన వివరించేడు. ఇది పాణినియానికి సమగ్రమైన వ్యాఖ్యమాత్రం కాదనిన్నీ దిక్పూర్వనం మాత్రమే చేయ గలిగిందనిన్నీ పండితు లంటారు. దీనికి 'ప్రసాదం' అనే వ్యాఖ్య వుందని చెబుతారుగాని అది యిప్పుడు లభ్యం కావడంలేదు.

శేషకన్ఠుని శిష్యుడు భట్టోజీ దీక్షితులు. ఈయన రూపాందిచిన మహా గ్రంథం సిద్ధాంత కాముది. ఈయన లౌకిక శబ్దాలకు సంబంధించిన వ్యాకరణ నూత్రాలను వైదిక శబ్దాలకు సంబంధన నూత్రాల నుంచి పేరుచేసేడు ఈయన శబ్దకాస్తుభ మన్న పేరొక గ్రంథం కూడా వ్రాసేడు. ఈయన కొముదిలో ఒక శబ్దానికి, దాని సాధుత్వానికి సంబంధించిన నూత్రాలన్నీ ఒకేచోట వ్రాసేడు. ప్రతికత్తుల వాదాన్ని ఖండిస్తూ, తన ఖండన మార్గాన్ని నూచించి దాని కీయన కామునికై పాథ మహోదయ అనే గురుగంధీ మైన వ్యాఖ్య వ్రాసేడు. ఈమహనీయుడు ప్రతికత్తుల వాదాన్ని ఖండించి స్వీడుమతాన్ని బలపరచాడానికి వైయ్యాకరణమతో న్యజ్ఞ నము అనే ప్రత్యేక గ్రంథాన్ని వ్రాసేడు. వ్యాకరణ చరిత్రలో నితని గ్రంథాలు ధ్రువతారలుగ మొయస్తాయి.

దీక్షితుని తరువాత పేర్కొనదగిన మహాపండితుడు కాండభట్టు. ఈయన వైయ్యాకరణ భూషణాన్ని గీర్వాణ భారతికి అందించేడు. అయితే యిది చాలా ప్రాచీన గ్రంథం అవడంచేత దీనికి తానే వైయ్యాకరణ భూషణసాగమనే పేరొక గ్రంథాన్ని వ్రాసి, దానిలో వైయ్యాకరణంలో గల సారాన్ని వ్యక్తీకరించేడు. ఈ భూషణసారానికి, దర్పణము, కాళిక, పరీక్ష మొదలైన ఆరు వ్యాఖ్యలు వున్నాయి. భూషణ సారాన్ని మూలంకరంగా పరిగీలించి శ్రీ పేరి నూర్య సారాయణ శాస్త్రీగారు తత్వ దర్శిని అనే వ్యాఖ్యను వ్రాసేరు. ఇది ముద్రణ భాగ్యాన్ని పొందవలసివుంది.

ఈయన తరువాత భట్టోజీ దీక్షితుని పాత్రుడైన హరిదీక్షితుడు ప్రాథమనోర మకు లఘుశబ్ద రత్నమనే వ్యాఖ్య వ్రాసేడు.

హరి దీక్షితుని శిష్యుడు నాగేశుడు. ఈయన లఘుశబ్దేందు శేఖరము, పరిభాషేందు శేఖరము, ఉద్యోతతల, వైయ్యాకరణ సిద్ధాంత లఘుమంజూష మొదలైన గ్రంథాల్ని వ్రాసేడు. కాండభట్టుని వైయ్యాకరణ భూషణంపైని వైయ్యాకరణమంటాడాడీ చేయగా, ఆ భూషణ రక్షణార్థం వైయ్యాకరణ సిద్ధాంత లఘు మంజూషను నాగేశుడు రూపొందించేడు. పాణినికి ముందున్న వైయ్యాకరణములు రచించిన పరిభాషలకు వ్యాఖ్యాన రూపంగా వెలిసింది పరిభాషేందు శేఖరం దీనికి కూడ చాలా వ్యాఖ్యలు లున్నాయి.

నాగేశుని పరిభాషేందు శేఖరానికి వాక్యార్థచంద్రిక అనే పేరుగల బృహత్త రమైన వ్యాఖ్య వ్రాసిన వ్యాకరణ శాస్త్ర శోవిరుడు భాగవత హరిశాస్త్రీ. ఈయన విజయనగర సంస్థానాధీశ్వరులైన శ్రీ ఆనందగజపతి మహారాజువారి ఆస్థాన పండితుడు. ఈయన చిత్రప్రభ అనే పేరుతో హరిదీక్షితుని లఘుశబ్దరత్నానికి విపులమైన వ్యాఖ్య వ్రాసేడు. పైరెండు గ్రంథాలు ఆనందగజపతి మహారాజు వారికి అంకితంచేయ బడ్డాయి.

తన అపారపాండితీ వైభవాన్ని దివ్యంగా ప్రదర్శించి యెన్నో వందల మంది విద్యార్థులకు వ్యాకరణ భిక్ష పెట్టిన విజయనగర సంస్థాన విద్వాంసులు మహా మహాపాఠ్శాల తాతాసుబ్బారాయ శాస్త్రీగారు. వీరినే రాయదు శాస్త్రీగారు అని కూడ ఆప్యంగా పిలుస్తారు. బంధువులు పిలుస్తారు. ఈయన నాగేశ పండితుని శబ్దేందు శేఖరానికి గురు ప్రసాద మనే వ్యాఖ్యాన గ్రంథం వ్రాసేరు. రాఘవేంద్రా చార్యుడు మొదలైనవారు అనేక మంది నాగేశమతాన్ని సరిగా అర్థంచేసుకోలేక

నాగేశమతాన్ని నిలబెట్టిన మహా మహుడు రాయడు శాస్త్రి. ఈయన రచించిన గురుప్రసాదం వైయ్యకరణికి వరప్రసాదం. భాగవతహరిశాస్త్రి శబ్ద రత్నంలోని విషయాలను ఖండిస్తూ వ్రాసిన చిత్రప్రభను, శ్రీ రాయడు శాస్త్రిగారు నిశితంగా పరిశీలించి భాగవత శాస్త్రిగారు చేసిన ఖండనకు అవకాశంలేదని, వీరు రచించిన చిత్రప్రభాల ఘటిపుటి అనే గ్రంథంలో నిరూపించారు. ఈపుస్తకాన్ని ఆంధ్రవిశ్వవిద్యాలయం ప్రచురించింది.

శ్రీ రాయడు శాస్త్రిగారి శిష్యులైన శ్రీ పేరి వేంకటేశ్వర శాస్త్రిగారు గురుప్రసాదకేషము, నాగేశగూఢార్థదీపిక అనే మహాత్మ్యస్త్ర మైన వ్యాకరణ శాస్త్ర గ్రంథాలను రచించారు. వీరు మహా మహావాఢ్యాయ బిరుదాంకితులు.

వ్యాకరణాచార్యులైన పేరి నూగ్య నారాయణశాస్త్రిగారు వృత్తి విచారము నాగేశభావ ప్రకాశతత్వదర్శిని, మొదలైన గ్రంథాలు వ్రాసి పండితుల మన్ననలను పొందారు.

ఈవిధంగా పాణిని అష్టాధ్యాయితో ప్రారంభమైన వ్యాకరణ వాహిని నేటి వలకు నిట్టిరామంగా ప్రసిద్ధునే వుంది. విజయనగర సంస్థానాధీశ్వరులు శ్రీ రాయడు శాస్త్రిగారి వంటిగీర్వాణ భాషాకోవిదులను పోషించి వ్యాకరణ ప్రచారానికి చేయూత నిచ్చారు.

వ్యాకరణాచార్యులైన శ్రీ పేరి నూగ్యనారాయణ శాస్త్రిగారి వృత్తి విచారమునే గ్రంథంలోని వివరాలే యీ సారచనకు ఆధారం, విషయాన్ని విద్యజ్ఞన మనోహరంగా నిరూపించిన ఘనత వారిదే. సామాన్యునికి సంస్కృత వ్యాకరణ చరిత్ర తెలియడానికి వారి గ్రంథంలోని విషయాలే స్థూలపులక న్యాయంగా ఇక్కడ ఉటంకించేను.

—0—

‘అభినవరామకృష్ణ’ అద్వైపల్లివారి రెండుకావ్యాలు -

ఒక పరిశీలన

డా॥ శ్రీ ఆచార్య భావన్, ఏ., పి. హెచ్. డి.

‘భక్త్యభారతి’; ‘ఋతువిలాసము’ అనే కావ్యాలతో ఆధునికాంధ్ర కవిత్వాలో కంఠోసమున్నత స్థానాన్ని సంపాదించి, కవిత్వాప్రియులకు సుపరిచితులైన శ్రీ అద్వైపల్లి లక్ష్మణ స్వామిగారు ఇటీవల ‘మధురభారతి’; ‘కవితావిపంచి’ అనే గెండు కావ్యాలను ప్రచురించారు. ఆసు మధుర కావ్యద్వయాన్ని ఆమూలాగ్రంథ పరిశీలించిన తరువాత ‘ఈ సౌందర్యసూక్తిని మీ ముందుంచుకున్నాను. నా హృదయంలో సమాదరిస్తూని ఆశిస్తున్నాను.

‘మధురభారతి’ ఖండకావ్యసంపుటి. దీనికి డా॥ దివాకర్ల వేంకటాచార్యగారు నిండు హృదయంతో పీఠికా తిలకాన్ని ఉద్దారు. ఇందులోని ఖండికలు వస్తువైవిధ్యంతో విశిష్టంగా భాసిస్తున్నాయి, మహానియులైన శృంగారము గూర్చి, సామాజిక పరిస్థితులను గూర్చి, రాజకీయ విషయాలను గూర్చి అనర్గళ భారాళోభిరంగా పద్యాలు రచించారు. సంప్రదాయ కవిత్వంలో సిద్ధహస్తులైన ఈకవిచంద్రులు, ఆధునిక ప్రక్రియలంగుకూడ అభినివేశము కలవారైనవకవిత్వాకాంతులను విగజిమ్మినారు. వస్తువిషయకమైన నయతకు మద్యపానము, అస్పృశ్యత, మానవాభ్యుదయము మున్నగు విషయాలను గూర్చివెల్లడించిన భావాలుప్రశంసనీమాలు. అలాగే ప్రక్రియానయతకు చివర జేర్చిన గేయాలు పేర్కొనదగినవి. ‘దేశభక్తి గేయములు, ‘బాలగేయములు విద్యాలయ గేయము’ మున్నగునవి సమాలోచన న్నార్తములు. ఈ గేయాలన్నీ గాన సౌలభ్యంతో పరిశోభిస్తున్నాయి.

ఇందులో సమస్యా పూరణములు గూడ చేర్చి కవిగారు తమ ప్రతిభను వెల్లడించారు. చాలానమస్యలు ఆకాశవాణి. విజయవాడ కేంద్రము వారు ఇచ్చినవి. క్లిష్టములైన వానిని గూడ కవిగారు నేర్పుతో, సునాయాసముగా, చమత్కారచారుత్వముతో వర్ణించి శ్రోతలను ఆనందకోలికల నూగించినారు. ఉదాహరణకి ఒకటి పరిశీలిద్దాం.

సమస్య :- పాలను విడి యతఁడుక్షీర పానముచేసెన్ పూరణము:-

ఆలిపము నలిగి చుక్క ‘డెవ
లీలక నేవంటక జేతులె’ మ్మని దానన్
ప్రేలిడ నదిచెడె, దనకో
పాలను విడియతఁడుక్షీర పానముజేసెన్.

ఈపూరణలో సున్నితమైన హాస్యం మనకు ఎంతో ఆహ్లాదాన్నికలిగిస్తుంది. కవిగారి చమత్కార ప్రయత్నం మెచ్చతగినది. సమస్యలను పూరించుటంగోనేగాక, ఆగు పద్యాల రచనలోకూడా కవిగారు సమర్థులనటానికి ఇందులో ఓచక్కని పద్యం వున్నది. అందినఫలము అనుభవారంభములోనే ఆకస్మికముగా చేయిజారి, విఫలుడైన వ్యక్తియొక్క మానసిక స్థితిని చక్కదిద్దుటకై ఓపద్యాన్ని ఇలా చెప్పారు:

‘మనమా! వంత నివంతయున్ వలదు, మ
గ్ధులంతలో నెంచుమా!
మును వాంఛించిన సత్ఫలానుభవ స
మౌదంబతః పూర్వమే
కనినా వీ వది కాక్ష చేసిన మొద
ల్లా! ఇప్పుడే జారిపో

యిన నీకేమి? అదెప్పుడు పండుగని యూ
హింపంగనా మోదమే

అనయంబెక్కువ, నాఁడు కల్లునది భు
క్తయాసమే, కాదాకా!

ఇందులో మృదువైన హెచ్చరిక, మహా
త్తరమైన సందేశము మానవాళిని చైతన్య
వంతము చేసి, ప్రగతి గమ్యమును చేర్చు
టకు సాధకములై యున్నవి. ఆశువుగా
జెప్పినా ఆగకొర లేని భావజాలము ఈ
పద్యములో నిక్షిప్తమైయున్నది. కవిగారి
ఆలోచనా స్రవంతి అభిజన ప్రశంసా
రూపమై అలరారుచున్నది.

‘ప్రజా ప్రభుత్వము’; ఘోషా! ‘కూ్యా’
మొదలైన ఖండికలు కవిగారి సునిశిత
సమాచారగాహనకు తార్కాణములు.
వీనిలో సందర్భోచితములుగా, ఏమాత్రం
ఎద్దెట్టులేకుండ కొన్ని ఇంగ్లీషు, హిందీ
పదాలను నేర్పుతో పొదిగాడు. ఇలా
పాదగటం బంగారంలో కత్నాలను,
వజ్రాలను పాదగటమంత శోభాయ
మాసంగా వుంది. ఉదాహరణకి ఓపద్యం
చూద్దాం:

‘టూ! సమ్మో, బంగులున్ మఱియుహం
గన్ ప్రేప్తిన్, మార్తాళులున్

చుట్టున్ ముట్టు ఘెరావులున్, కలమురె
స్టుల్, వక్కుటూ రూలటం

చిట్టుల్ మాటికి వంతరాములనే
సృష్టించుచున్నాడ,విం

కట్టుల్ నాగు, ప్రజా ప్రభుత్వ మనఁగా
నిట్లుండునే? చెప్పవే!

ఈపద్యంలో కవిగారి ఆవేదన గోచరిస్తు
న్నది. ప్రస్తుతం సమాజంలో ఎప్పుడు
ఎక్కడ చూసినా అలజడులు, అల్లస్సు,
అకాంతి తాందిడుతున్నాయి. ప్రజా
ప్రభుత్వం అంటే ఇదేనా? అని నొచ్చు
కుంటున్నారు. సమాజంలోని కష్టనష్ట

లను నిత్యం అనుభవిస్తూ, చలించిపోయి
పైవిధంగా వ్రాయటం జరిగింది.

ఒకవిధంగా ఈఎడారి జీవితంలో
ప్రతి నెలా ‘ఘట్టు’ తారీఖు ఒయాసిస్సు
లాంటిది. అందరికీకాకపోయినా ఎక్కువ
మందికి మాత్రం జీతాలు పొందేటోజు
కాబట్టి ఘట్టు తారీఖు ఆరాధ్యదైవమైంది.
దానికోసం తపిస్తూ, తపిస్తూ వేచి వుండ
టం స్వజన సామాన్యమైపోయినది.
అందుకే కవిగారు దాని ఘనతని బహు
ముఖంగా ప్రస్తావిస్తూ, భవినందరి
గొట్టువు, పెట్టువన్నిటన్! ‘అని ఓ వంచి
సర్టిఫికేట్ నిచ్చారు. నేటి జీవన విధా
నంలో ప్రతిచోటా ‘కూ్యా’లోనిలబడటం
విధి అయిపోయింది. ప్రస్తుతం కూ్యలకు,
మనుషులకు అవినాభావ సంబంధం కొన
సాగుతున్నది. నిత్యావసర వస్తువులకోసం
నిత్యం కూయిలోనిలబడుతూ మన సమ
యాన్ని, శక్తిని ఎంతభర్చుచేస్తున్నామో.
విజ్ఞులకు తెలియనిది కాదు. అందుకే కవి
గారు చమత్కారంతో

‘కూ్యా! నే నెచ్చటి కేగినన్ మొదటనా
కున్ నీవె ప్రత్యక్షమై

‘రా! నీకోసమే చూచుచుంటి’ నని క
ర్తవ్యంబు బోధించి, యెం

నే నెయ్యంబున హత్తుకొంచుటనిసా
ధంపంగఁ జోడొదు, నీ

నీ నిర్యాజమహూసకార పరతన్
నేనెంటు ‘థాంకూయా’! సఖా!’

అని కూ్యాకి థాంకూయా చెప్పుకామంచి
మిత్రునిగా భావించుకున్నారు. ‘కూ్యా’
అనేది క్రమశిక్షణతో జనులను అగుపు
పెట్టటం కోసం ఏర్పడింది. అలాంటి
‘కూ్యా’ లేకపోతే ఎన్నోకష్టనష్టాలకు
గురికావలసివస్తుంది దని హెచ్చరిస్తూ,
దానిఅవసరాన్ని ప్రజలకి గుర్తుచేస్తు
న్నారు.

కవిగారు స్వయంగా ఉపాధ్యాయ
వృత్తిని అనుభవించి, అందులోని కష్ట
నష్టాలను తలచుకొని ఆవేదన చెందటం
మరో ఖండికలో కనిపిస్తుంది.

‘కట్టుల్ దిద్దుటగొంత, ప్రస్తుత పరీ
క్షాపద్ధతిన గొంత, మీ

చట్టుల్ కోరఁగ డబ్బుకక్కురితి టూయ
షన్ జెప్పటన్ గొంత, తా!

జుట్టున్ ముట్టిన లేమిఁ గొంత, బహుసం
క్షోభ బుగల్గించిపో

గొట్టెన్ సత్త్వ, మికట్టు బోధనము సా
గున్ శిష్య! యోచింపుమా!’

అంటూ శిష్యుణ్ణి ప్రశ్నిస్తూ, ప్రస్తుతం
ఎత్తిచూపటం గమనించ దగినది.

ఇంకా ఇందులో జాతీయ ప్వాదినాతి
ప్రశస్తి, దేశనాయకులైన గాంధీ,
నెహ్రూల ప్రశంస పద్యరూపంలో
చేయబడినాయి. అంతేకాక మన ఆంధ్ర
ప్రదేశ్ ఆస్థానకవులను మొదటివారి
నుంచి, ఇప్పటివరకు వున్నవారిని విడి
విడిగా ప్రశంసించటం జరిగింది. దీనివల్ల
కవిగారిసన్న దేశభక్తి; పెద్దలపైవున్న
అనురక్తి వెల్లడింపబడినాయి.

ఒకానొక ‘భువన విజయము’ న శ్రీ
కృష్ణదేవరాయలపై ఆరు ఋతువులును
ఆగుపాదములో వచ్చునట్లును, పద్యము
రాయలకు అన్వయించునట్లును చెప్పుమని
కోరినప్పుడు అద్దేపల్లివారు రామకృష్ణ
కవిగా ఈ క్రింది పద్యాన్ని చెప్పారు.

‘నీ కమ్మోవి చసంతమై, యెసఁగు నీ
నేత్రద్వయా భీష్మదృక్

శ్రీ కాండ ప్రకరోత్థితోష్మ మి మహా
గ్రీష్మంబు, దానంబు ధా

రాకాదంబిని నీదుహస్తమదియే
ప్రావృట్టు, నీహాసయక్

జాతీయ సాంస్కృతిక పరివర్తన

పాకంబద్ధి శరత్తు, నీదగు సుఖా

దాభవంతే హేమంతమా,

నీ కాయస్య కటాక్షమే శిశుమా,

నీవే యిటున్ పట్ బుతు

శ్రీకృష్ణా మనోజ్ఞ మూర్తవి సుమా!

శ్రీకృష్ణ గానాదమా!

ఈ పద్యంలో శ్రీకృష్ణ దేవతానుల ఒక్కొక్క విశిష్టతని ఒక్కొక్క యుగపుగా సంభవించటం కనిపిస్తుంది. ఈ సంభాషణా భౌతికతలో కవిగారి సమగ్రత సమ్యక్త్యము చేయబడింది. మూర్తిభవించిన పద్మశుభ్ర మహానామ శ్రీకృష్ణ దేవతాయలని కీర్తించుట విశిష్టత సహృదయ సాహిత్య రసకులకు సమరాధనయోగ్యమై యున్నది. అంతేగాక, శ్రీకృష్ణ దేవతాయల యుగంలోనే కలెంతయు చిహ్నములన్నియు భవించినవని మనోహరముగా వర్ణనచేయబడినది. ఈ పద్యాల వల్ల కవిగారి భావనా వైశాల్యం వెల్లడవుతున్నది. ఒకే విషయాన్ని బహువిధముగా కల్పించగలగడం కవిల ప్రతిభా విశేషంకదా!

ఇందులో బాలసంగాలన్నీ సరిగ్గా మైన భాషలో, సుందరమైన శైలిలో బాలహృదయంజకాలగా వున్నాయి. పిల్లలశక్తి సామర్థ్యాలను, వారి నిర్మల మైన, పవిత్రమైన మానసకాసారాలను ప్రశంసిస్తూ, వారికవిజ్వలమై భవిష్యత్తును కాంక్షించటం పొడల్లొకనిపిస్తుంది. వారికి విద్యాబద్ధులు, పనియ విధేయత, దేశభక్తి - శిష్యులైన ఆచార్యుల నీతినియమ వర్తితము ముదలైన ఎన్నోసంకలనము స్ఫురువుగా ఆంపించారు. వారికి ఆర్థమయ్యే రీతిలో - ద్రాక్షాపాక సంభోధితంగా రచించగలిగిన కవిగారుబాల సాహిత్యకాళంలో బాలసాహిత్యాల మధ్య, విజ్ఞానస్ఫోర్షలను వెదజల్లే కవిచంద్రుడు గా భాసిస్తున్నారు.

‘కోపాల తాపాల మోపులు మేలు!
ఏ హాసమెటుగని పాపలు మీరు!!
ఎన్నో లెక్కకురాని నిన్నలు మేము!
ఎన్నో గానకు శ్రువులన్నియు మీరు!!’

అంటూ సాగిన పాటలన్నీ బాలప్రబోధకాలై, భావిభావత - ఉద్బుధసౌరులుగా తీర్చిదిద్దబడినవి. ఫలదాయకమైనవి. బాలల మనస్సులను, హృదయాలను ఆనందముతో ఆనవుగా రచించిన అద్భుత పల్లవాలు ఆధీశుగారు.

ఈ కవితల కాగితాలన్నీ చిట్టకాగితాల్లా వృద్ధులకు తాదేమేమో అని భయపడకుండా కవిగారి శ్రావ్యత, కవితాప్రణయకు అయిన శ్రీ పిల్లలమల పెట్టి వారికి కృతార్థమడి, వుత్తరూపాన్ని కలిగించి, తానేకొని స్వీకరించడం కవిగారి అద్భుతం. అలాగే కృతసమర్థులతోనానికి ‘కరుణశ్రీ’ గారు భక్తిశక్తి, భక్తిని కట్టిపెట్టడం కూడా కవిగారి భాగ్య విశేషమే!

గెండుకాక కవితావిమలమి, అలాగే కూడా గుండకావ్యసంభవం. అందులో కూడా సమస్యాల గలవి, దేవులకు కూడా ముద్రలైన ప్రక్రయలున్నాయి. దేవులకు కూడా సేవగావ్యంబు, కవితారంజనము స్వీకరించి కవిగారికి సంబోధాన్ని కలిగించారు. ఆయన బృందావన విద్యాపరిషత్ (మచిలీపట్నం) కార్యదర్శి అయిన శ్రీ చిత్తిజ్ఞు నాగేశ్వరరావు. ఈ కావ్యానికి డా॥ ప్రసాదరాయకులపని గారు, కవిగారి మీనుండే గెండుకావ్యమాలను పురిస్కరించుకొని, లాంఛనప్రాయంగా ‘కల్యాణ తిలకాన్ని’ ఆలంకరించారు.

ఇందులో ప్రతిభావంతములైన సమస్యపూరణములలో బాలు, దత్తపని స్వీకరించి పద్యాన్ని చెప్పేవేర్లు కూడా గోచరిస్తుంది. ఉత్సాహులకి ఓ పద్యాన్ని పరిశీలిద్దాం.

‘దత్తపాపం : భేదము, భేదము, పాదము, మోదము (హాసాని నచ్చు నల్లుకాతీయనైన కృష్ణా నొకపద్యము) ‘భేదములు మోదములు, కలనాతి పదములు శోలగసాఫు, నిపరీతములె’ పాదములు ననుసరి, ప్రజలకు మోదమునంకిల్ల వైక్యము జాతి కలన్!’

ఇందులో చెప్పబడిన సంకలము కవిగారి నవ్యప్రియత్వమునకు, జాతిశ్రేయః కాంక్షకు నిదర్శనముగా నున్నది. అలాగే ఇచ్చిన సమస్యలను పరిశీలించుటలందు సమగ్రముగా చెప్పి, తమ సంప్రదాయాభిజ్ఞతను చాటినవి నాయి. ఆవ్యవస్థక్రియలో ఆంతరింగ్గాలైన సమస్య, దత్తపాదమెదలైన వాటియందు తమ ఆధినివేళాన్ని ప్రదర్శించి, ఆకాశాన విద్యాపాంక్షతాన్ని ప్రకటించుకున్నారు.

‘కల్యాణశక్తి’ అనే ఖండికలో ‘సంకలములలో’ శబ్దం ఎలా వర్ణించినది ప్రస్తావించు-

‘చాతుర్వ్యము నాడు స్పష్టి’ నని పిల్లలకుగా నెన్నుచో
గీతాచార్యుల దె తెప్పముండ, నెన్నుచో
కీర్తిగాడి కల్పించియి
కూకన్ గు నెను బంధముండను నా
కున్ జెప్పన్! ఆక్కటా!
భ్రాతృ దోహము కని పంపెయిలదా?
భావిపకే నెల్లకున్!’

ఆని వ్రాసారు. ఈ భావాన్నే ఇంతకు ముందు ‘నాభువా’గాను చెను ఖండకావ్యంలో కలియచ్చారు. ఆయన ఇంకా అంటారు.

‘ముసలివాడైన బ్రహ్మకుం బట్టినారు నలువురు కుమారులనుట విన్నాముగాని పసగమునకిన్న హీను డభాగ్యుడైన యెదన కులస్థు డెవ్వ రమ్మా సవిత్రి!’

మాట్లాడే మల్లెల కవితా సారభం

- శ్రీ ఎస్. టి. వి. రాజగోపాలాచార్యులు.

విషయం ఒకటే ఆయనప్పుడు భావ వ్యక్తికరణలో సామ్యం కనపడటం సామాన్యమే. ఇంకా అద్దేపల్లివారు అస్పృశ్యతను గూర్చి వర్ణిస్తూ, మానవతా మనోజ్ఞతకు మంచి అయిన ఈ అస్పృశ్యత అభినందనీయమైనదికాదని హెచ్చరించారు.

‘జాతీయసమైక్యం’ అనే కేయంలో ‘ఏకత్వంబే సత్యమనగా! ఏకత్వంబే నిత్యమనగా!’ అంటూ భిన్నత్వంలో ఏకత్వాన్ని అలకరుచుకోమని; స్వాంత్ర్యోజ్జ్వల దీప్యసేధం కాశ్యతింగా నిల్వాలంటే, జాతీయోక్యమే వాని పునాదిగా భావించి సమృదుల మెలగా లని హితబోధచేసారు. దేశభక్తి కేయంలో సహజీవన సామ్రాజ్య స్పృహయే విశ్వకాంతి సంక్షేమము. విశ్వమానవకల్యాణ విమల పక్వము అంటూ భారతమాతను దివ్యమంగళమూర్తిగా, భివ్యభంధురీర్తిగా సంధావించారు. వేదాను, వైదియ, ఖురాను లన్ని భారతమాత అమృత భాషణములే అని! ఆస్తిక్యము, ఆత్మీయత ఆపా మేనీ భూషణములే అని ఎంతో భావకతతో ఆపాని ప్రశంసించారు. తమ దేశభక్తిని వెల్లడించి, మనకకూడా దేశభక్తిని పెంపొందించునదేనాను.

భువన విజయాల రమణీయ సాహిత్య ప్రదర్శనలలో పాత్రధారిగా, సాహిత్య ప్రయుక్తైన ప్రేక్షకుల మన్ననలను పొందిన అద్దేపల్లి వారి ప్రతిభ బహుముఖమైన దనటానికి ఈ రెండు కావ్యాలు నిదర్శనంగా నిలుస్తాయి. రాజగో స్వల్పమైనప్పటికీ వానిలో అనల్పమైన పని సహృదయులంతా గ్రహించగల రని ఆశ్చర్యం, అద్దేపల్లివారి అభినవ కవితా విరాట్ స్వరూపానికి అభివాదము లర్పిస్తున్నాను!!

...1)...

‘చీకటి దుప్పటి కప్పుకొని నిచురించే లోకం కనులు విప్పేవాడు రవి జడత ఆవరించిన జనం మనసుపొరలు విదలించి వైతన్యం నింపేవాడు కవి.’

అను అభియుక్తి అక్షరాలా సాధిక మవుతుంది ఆచార్యతిరుమల కవిత్వంలో. సమగ్రాంధ్ర కవితా సాహిత్యాన్ని సర్వాంగీణ పరిష్కారం చేసుకొన్న ఆచార్య తిరుమల కవితా సారభాన్ని, భారతనాటాన్ని ‘మాట్లాడే మల్లెలు’ అనే వచన కవితా సంపుటి ఆధారంగా నిర్మా, పించటమే ఈ వ్యాసం ముఖ్యోద్దేశం.

కవన కవితావిర్భావం:- నిలానిక వచన కవిత్వం ఉద్యమం కాదు. ఒక ప్రక్రియ ప్రేరేపకం మాత్రమే గ్రహించి భాషలో దీనిని Free - Verse అని. Verseilibre అని అంటారు. జాకవి లాఫ్ట్ దీని కాగ్యుడు. ఇంగ్లీషులో Arnold Witman దీని నమనరించాడు. తెలుగులో ఆరు ద, నారాయణ బాబు, శ్రీశ్రీ, స్త్రీప్త, పంగిట్ల, తిలక్, పంపి, వల్లంకొండరామనాను, యేలూరి ముబ్రహ్మణ్యం, ఎల్లారా ము.గు నదికవుల చేతుల్లో ఈ వచన కవిత్వ విశ్వరూపం దాల్చింది. ఈ వచన కవిత్వానికి ఊపిరి రావటంతో పద్య కవిత్వానికి ప్రాణం పోయింది. పంపి ఫిడీలురాగాండబాబులో ‘నా వచన పద్యాలనే దుర్బుక్షత్రంలో పద్యాల నడుములు విరగదంతాను’ అయిన పద్యాలేకాదు గాయానండుములు కూడా విరగదన్నాడు. కొన్ని చోట్ల ఆనంద నియమాన్నే పాటించలేదు

లక్షణాలు:- కావ్యరచనకు కావలసింది ప్రతిభయే కాని ఛందఃపాండిత్యం కాదు. నిజమే కాని, కవిత అనగానే

కొన్ని లక్షణాలు తప్పక పాటించాలి. వచన కవితకు లయ, అంతర్లయ, ఊపు, విరుపు, నిరాడంబరత, అక్కడక్కడ అను ప్రాస పాటించటం అనే కొన్ని లక్షణాలున్నాయి. విషయ ప్రకటనమే దీనికి ప్రధానం. తెలుగులో తిలక్ వచన కవితా శైలిలో ఎన్నో మెలకువలు చూపించాడు. అందుకే ఈ ప్రక్రియ పద్య కవితాభిమానుల్ని కూడా వశపరిచుకుంటే. ఈ మెలకువల్ని, ఈ లక్షణాల్ని సమగ్రంగా జీర్ణించుకొని, వచన కవితలో మహాకావ్య రచన చేయవచ్చు నన్ను సత్యాన్ని నిరూపించటానికి వెలసిన కావ్యం ఆచార్య తిరుమల మాట్లాడే మల్లెలు.

దాశరథి ‘పునర్నవం’ అనే ఖండ కావ్యంలో ‘మాట్లాడని మల్లెల్ని సంభావిస్తే తిరుమల మల్లెలతోనే మాట్లాడించి, మనసులోని భావాల విరహాల్లం విప్పి మల్లెలు అందించారు. భావకవితా జల్లులు కురిపించారు.

మాట్లాడే మల్లెలు:- ఇవి నన్న సమాజం. ఎందరో ప్రజల ఆర్థిక బావాల్ని దైవందిన కవితాన్ని ప్రతిబింబిస్తాయి. కవితను ఆప్రేమించి కాసాగుంబరిన్ని చుంచిస్తాయి. ‘The experience of the mass is behind the single voice’ అని Virginia Woolf చెప్పినట్లుగా ఆచార్య తిరుమల వాణి వెనుక ఎందరి కిష్టాకో, ఎన్ని అనుభవాలు నిబిడ్డమే యున్నాయి.

నీకోసం ఉద్దీపన అనే గీతంలో ‘ఈలోకం ఆకలితో మాడుతున్నపుడు, అడుక్కుతిని ఎండుటాకల్లా, బ్రతుకులు రెపరెపలాడుతున్నపుడు.

జాతీయ సాంస్కృతిక పక్షపక్షం

బ్రతుకు గోడలికి ఆవరణలకు ముక్కు మేకులు.
కొట్టిసుప్పట్ట న్యాయచిత్రపటాలు
తగిలిస్తాను.

అంటూ పేదలకోసం న్యాయం కోసం
పరితపించి కవి శ్రీ తిరుమల. మూడు విశ్వా
సాన్ని ఉంటేనే, చూసిన సమాజాన్ని
అభ్యుదయంలో ప్రగతిపథాన నడిపించి,
ఆదర్శాల ఆశయాల్లో కవిత్వశంఖం
పూరించి చైతన్యరథాన్ని మరో ప్రపం
చం వైపు నడిపించగల చేపదేరిన కవిగా
ఆచార్య తిరుమలను ముట్టాడే మల్లెలు
నిరూపిస్తున్నాయి. ఈ కవికి -

‘కోవెల చూసినా కోయిల చూసినా
వెన్నెల చూసినా వెచ్చని కన్నులు
చూసినా
వేకుకలు చూసినా వేదనలు చూసినా’

కవిత్వం వ్రాయటానికి ‘ఇన్ స్పిరేషన్’
వస్తుందట. కానీ వ్రాయడట. కారణం?
అన్నిటా తిలెత్తిస్తే ఇన్ స్పిరేషన్ లో
కూడా రేపన్ తిలెత్తింది అంటాడు. ఈ
విరుపులో కొన్ని మొగుపులో రేపన్ విధా
నంవల్ల ప్రాలు పడినట్లు మొత్తం
చిత్రించాడు. దీనినే ఇంగ్లీషులో **Eco-
nomy of words and thou-
ghts** అంటారు. ఇలా ‘ఈ సమా
వేశానికి, సమ- ఆవేశానికి’ అనటం
‘వెలుగు పూలతోరణాలు, వెలుగు
పూలతో - రణాలు’ అనటం చక్కని
ఉదాహరణలు. ఇందులో శ్రేష్టశబ్ద చమ
త్కారాలు ఉన్నాయి.

‘దేశమంటే మనుషులాయ్’ అన్న
గేయం అచ్చంగానేటి సమాజానికి ప్రతి
బింబం. అక్రమవ్యాపారాన్ని, లంచ
గొండాల్ని, స్వార్థం కోసం తాన్ని
బలిచ్చే రాజకీయ రాబండాల్ని, అధిక
జనాభా, మతగుర హంకారం మొదలగు
ఎన్నో సాంఘిక దుశ్చర్యల్ని దుయ్య
బట్టిందీ గేయం. మహాకవి గురజాడమాటల

ప్రేరణతో మనుషుల్లో లోపించిన
మానవత్వాన్ని వేలెత్తి చూపించింది.
యీగండిక్. ఇందులో కావలసినంత
సామాజిక స్పృహ ఉంది. ‘Poet is
the criticism of Life’ అన్న
Arnold నిర్వచనం ఇక్కడ సార్థక
మయిందని చెప్పవచ్చు.

కవిత్వంలో నవత్వం:- ఆచార్య తిరు
మల పద ప్రయోగం చూడటం వీరంగా
ఉంటుంది. ఉపమా రూపకాలంకారాలు
ఎక్కువ, శబ్దచమత్కారం అద్భుతంగా
భీష్మం కలిగిఉంటుంది. ఈయన కవిత్వం
‘ఆస్తమిస్తున్న సూర్యుడు గర్భిణీ స్త్రీని
చెరబట్టి పూర్తునిలా ఉన్నాడు.’

ఈ కర్తవ్య నవీనం. చూపుతదిపాలు,
వెలుగుపూలు, చలనశిల్పాలు. కన్నటి
సొగసు ముగు పదప్రయోగాలు పేర్కొ
నవిగనవి. ‘సూర్యబిందువు’ అన్న నేలం
లో చుక్కల్ని ద్రాక్షగుత్తులతోను,
సూర్యచంద్రుల్ని ఆపిలు పళ్ళతోను,
మంచుగుణాల్ని స్కట్టు ముక్కలతోను
పోల్చడం పూర్తిగా ఆధునిక ధోరణి.
ప్రాచీనం లెవ్వరూ ఈ విధంగా పోల్చ
లేదు. ఈయన ‘చలనశిల్పాలు’ మానవ
కాటికి ప్రతిరూపాలు. ఆ శిల్పాల్లో
సహృదయం లోపిస్తున్నదని కవి ఆవే
దన. తన సేస్తాలను గురించి నెబ్బతూ
ఒకచోట -

‘నిప్పులులింటూ నిశ్శబ్దాన్ని తింటూ
రెప్పూర్చుకుంటూ జాలిగా మారే
సజీవ పుస్తకాలు నా ఊపిరికి సేస్తాలు’

అనటంలో నిప్పులు తినటమేమిటి? అన్న
ప్రశ్నకలుగుతుంది. నిప్పులు నిజాలకు
ప్రతీకలు కాబోలు. ఈమాట్లాడే మల్లెలు
చదువుతూ ఉంటే తిరుమల సమాజాన్ని
X - Ray Photography తీసి
నట్లు కనబడుతుంది. ప్రతిమాటలో అనం

తమైన శక్తి ఉంది. జాగ్రత్తగా పరిశీ
లిస్తే తిరుమల కవిత్వంలో ఈక్రింది లక్ష
ణాలు ద్యోతికవుతాయి:-

1. Observation. 2. Des-
cription. 3. Sensidility (అలో
చనాతీవ్రత) 4. Reflection.
5. Imagination. 6. Inv-
ention (సృజనాత్మకత). Judge-
ment. (బౌచిత్యము).

తిరుమల కవిత్వంలో ఉన్నవి ఇలాలు
కావు నిజాలు. ఈకవిలో విద్యుత్తు, ప్రతిభ,
నైతిక సత్యము త్రివేణీసంగమం చెం
గాయి.

ఆధ్యాత్మిక దృష్టి:- ఇందు మించు
తిరుమల ప్రతిమాటలో, ప్రతిపాటలో,
ప్రతిపద్యంలో, ప్రతిగేయంలో తాత్త్వి
కత అంతర్నిహినిగా పనిగడుతూ ఉం
టుంది. ఈయన సృష్టి - దృష్టి, ఏకోఽ
హం బహుస్యా, చీకటికరణాలు,
చానకుభయపడికాదు బ్రతికేది అన్న
ఖండికలు అలాండే మేధానంపన్నతకు
మేతపెట్టే మానగీతాలు. సృష్టిదృష్టిలో
సృష్టిగహస్యాన్ని, ఏకోఽ హంబహు
స్యాంలో అద్వైత సిద్ధాంతాన్ని, చీకటి
కరణాల్లో సృష్టిక్రమాన్ని ఇంకోఎన్నో
తత్త్వగహస్యాల్ని ఇమిడ్చిన తిరుమల
కవిత్వం నవన సాహితీక నజ్జకిరీటం.
అందుకే అది సుకర్ణ సాహిత్యానికి నగ్గ
సూత్ర అనిపేర్కొన్నాడు కవి.

చైతన్యసృజన:- వ్యక్తిచైతన్యం,
సంఘచైతన్యం కోరుకొనేవ్యక్తి ఆచార్య
తిరుమల శ్రీ ఎగ్గోరా చెప్పినట్లు ఆవేద
నాశ్రుకణాల మీదుగా అంతరింగానికి
పయనించి ఆనందాశ్రుధారలతో అనంత
విశ్వంలోకి ఆవిర్భవించే ఆచార్యతిరుమల

భావనాబలంలోని నైత్యం ఆనంద్య
సాహిత్యం. వచన కవితకు కుండు
అకించిని సాహిత్యం నైత్యం తిరుమల
సాధించారు. కవితోట అంటారు ఇలా-
ప్రతి అంశం అభివ్యం ప్రపంచ

బడింది

ప్రతి అంశంలో అవివేకం నిద్రపోయింది
ఈ అంశంలోనే కాదు అంశం నైత్యం
దివ్యం తీసి దిగింది అయింది అని.

కర్పూరపు కొండలాంటి నాగుండెను
ఒరుసుకుంటూ ప్రవహించే నైత్య విద్య
తిరుంగిణిలో విడిచిన అనభూతి కావ్య
కమల పరాశాన్ని నీలచాలకు నారా
ణిని చేస్తానురా అంటూ విహవతివ
'నిత్యవ్యాధితం' పట్టు ప్రగతిగా గతిగా
నిలచి అనభూతిమల గుండె నైత్య
కర్పూరపు కొండ. వికవితా విద్య
రంగిణిలో దాన్ని కరిగించి నైత్యకాం
తులు పండించిన తిరుమల నా గుండె
వల్ల పండియింది.

-Not all good and wise
men are poets, nor all
poets are good and wise
men. But a good and wis-
eman who is a poet is a
particularly Valuable kind
of poet' అన్నాని pottle.

శిల్పం నైత్యం అంటేలా
శిల్పి నైత్యం అంటేలా
శిల్పం నైత్యం అంటేలా
శిల్పం నైత్యం అంటేలా...

కవితోటాంటి కాంతిని, సాధించి
విద్యార్థిని అంతా విద్యార్థిని అంటేలా
శిల్పం నైత్యం అంటేలా కవితా ముకు కవ
పడతారు.

ముద్దులొలికే కావ్యం 'పొద్దు'

- శ్రీ గుమ్మా సాంబశివరావు, ఎం. ఏ.

సాహిత్యం బాటి జీవన ప్రతిబింబం
కావాలి. అలా బాటి జీవన ప్రతిబింబం
మైన సాహిత్యం జీవద్భాషను కాడితే
అవి ఇంకా సాహిత్యం అవుతుంది అధునిక
సాహిత్య దారంలో అనేక లతాంతాలు
పుష్పించాయి. వాటిల్లో శ్రీంధి నామ
రాజుగారు రచించిన 'పొద్దు' కావ్య
సంపుటి ఒకటి. ఇందులో కథ 1. వోనా
కాలం 2. గీతకట్టు 3. ఏనంగ పొద్దులు
అని మూడు కాలాల్లో ముచ్చటగా
వర్ణించారు. ఇందుకు సూర్యం కాలం
మీద అనేక కవులు చేసిన రచనలన్నా
ఇది ఒక ప్రత్యేకతను కలిగింది. ఇది
ఒక కవిత. ఈ కావ్యంలో ము
సాంబశివరావు రచించారు. ఇందు
భాష కావ్యం కావ్యం భాషగా
కావ్యం ప్రయోగించబడవచ్చని నిరూ
పించారు. ఇందులో వాడబడింది. 'మూర్తి
కేళి' అనే పదం భాష. దీని ఏమైనా
నిమిషాగా రచించినట్లు.

మూడు కాలాల్లో ముచ్చటగా వర్ణించి
'పొద్దు' అని నామకరణం చేశారు. 'పొద్దు'
కాలం చికిం గా ఉపయోగించబడుతుంది
గ్రామాల్లో ఈ పదం వేటి వస్తువులు.
'పొద్దు' అంటే, పొద్దు, పొద్దు, పొద్దు
గూర్చి. అనే పదం బట్టి, అనే
ఉన్నాయి. పొద్దు అంటే దగ్గర్నుండి,
పొద్దు గూర్చి దాకా, కూడా తర్వాత
అంతా వచ్చిన, వాళ్ళి అంటే ఈ
కావ్యంలో పొద్దు పదం ఉన్నాయి. కొంత
కొంత ఉపయోగంలో, ఉన్నాయి.
మనోహరమైన పదాలు చేశారు. కవి
చెప్పిన ప్రతి కవితా ఒకదృశ్యకావ్యమే
ముచ్చటయిన మూడు కాలాల్లో పదం
గాది లోకన చేద్దాం.

1. వోనాకాలం:- వానాకాలం వచ్చింది.
వస్తే చాలు ఒళ్ళు కండలు పిల్లగా గింతు
లేస్తుంది! కండలు పిల్లగా గింతు లేస్తుం
దని చెప్పడంలోనే, ఎంతో ఆనందం.
ఎంతో ఉత్సాహం కలుగుతుందని అర్థం
చేసుకోవచ్చు. మేఘాలు కమ్మడాన్ని
ఈవిధంగా పేర్కొన్నారు.

'మూర్తి' సాక్కా జేయిలో ఏసి

మూసేత్తున్నట్లు

ననం ముచ్చట

నోకాన్ని మూసేత్తుము'

మేఘాలు మూర్తిపట్టి 'సాక్కా'
జేయిలో వేసి చూసేవాయట! ఎండలు
ప్రాణాలు తీస్తానుని, వానలు ప్రాణాలి
స్తానుని, అందునల్లే ఎండలు యముల
వాళ్ళని, వానలు పిల్లనితలులని కిక్కిగా
పేర్కొన్నారు.

కొన్నిలక్ష నిర్మించిన మట్టికోట్లు వర్షా
నికేళుక, మట్టికోట్లకు పోగా మిగిలిన
రంపు 'కోం' రాలుగా అ కొన్ని లేర్ల
రంపు 'జ్జనా' ఉన్నాయట! దీన్ని బట్టి
కొన్నిలక్ష ఎ. మట్టికోట్లు నిర్మించి
మనకు గోమవుతుంది. ఇది అధిక్
సాత్విక వాద రచన.

ఏమన చేసినా వెనుక, ముందు
కొండు గూర్చి అంటూ కవితగా.
వెనుక వైపు ఏం అంటుంటుందో చూసు
కోక పోకే ఏమవుతుందో ఈవిధంగా
పేర్కొన్నారు.

'ఆపహేడుతో పట్టిపట్టి నడ్వకపోతే

ఎనచేపు వోన్నీలు (వోననీలు)

సాక్కా పవులదాకా

అంత బొట్టెడ తాయి

సుకం నడ్వల్లన్నాం అని

సంబరపడ్డ సారేటి

ఎనకే చొరుగో అని

మూసుకునే సరుకుండాల!'

ఈవిధం జాగ్రత్తని గూర్చి చెబుతారు రంధి సోమరాజుగారు. ఏదైనా సరే ఎక్కువగా ఉంటే వెళ్తుంటున్నామని అదే విధంగా ఎండాకాలంలో కొంత వానవస్తే బాగుంటుంది, వర్షాకాలంలో కొంత ఎండ వస్తే బాగుంటుందని భావించే జనుల చిత్తచాంచల్యాన్ని ఈవిధంగా వర్ణిస్తారు.

‘ఏసంగిలో ఇంతోనాత్తే సాలనుకుంటాం వోనలప్పు డింతెండోత్తే సాలనుకుంటాం’

అని చెబుతూ ఇది చిన్న పిల్లల బడి అంటారు. అంటూ కాలం చేతల్లో మనం చిన్న పిల్లల మేనంటారు. అవును మరి!

వర్షాకాలంలో వివిధ రకాల మనస్తత్వాల్ని ఈవిధంగా చిత్రించారు కవిగారు. ఎడతెరిపి లేకుండా కురిసే వానను చూచి సాహుకారు ఈ విధంగా భావించాడు.

‘కొట్టుమీద కూసున్న సావుకోరు
కురుతూన్న వోనంతా
పిల్లలో కోసనాయిలో అయితే
గాలిగోడల్లేపి గోదాములేసేద్దు
ననుకుంటున్నాడు.

ఆగోదాంకి తాళంగ
ఆడె అతుక్కుపోతాదే ఏమో
వోదూ ఎత్తికల్లకుండా.’

కురిసిన వానంతా పెల్లెలో కొన్న నాయిలో అయితే ఇంకా వాటినికొనే వారెవరుంటారు? దాచిపెట్టిందంతా ఏం చేసుకుంటాడో ఆసావుకారు.

ఇంద్రధనుస్సు ఏర్పడడానికి కారణాన్ని ఈ విధంగా ఊహించారు కవిగారు.

‘సూరిబాబు తిన్నవై నోడేటి?
సెయ్యచ్చుకు నాగితే
పట్టపగలే సరసమేటని మబ్బరాణి
సెయ్యిదిలించు కుందేమో ...

సటుక్కున ఆకాశంమీద ఐదురంగుల గాజుముక్కరాలి పోయింది. ‘ఆకాశం మీద సటుక్కున రాలిన ఐదురంగుల గాజు ముక్క మాత్రమే మనకు కనిపిస్తున్నది. కాని దాని చాటున ఇంత శృంగార జగత్తు దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నది మరి! ఈయన సృష్టి సంకల్ప మాత్రం! ‘అని శ్రీమల్లం పల్లి శరణేశ్వర శర్మగారన్నారు.

ఆగాజుముక్కకు ఐదు రంగులే ఉన్నట్లు కన్పడింది. అవును! ఏడురంగులు స్పష్టంగా కన్పడవుగాదామరి! వానపెరిసింది. చలిమొదలైంది.

2. శీతకట్టు:- చలికాలానికి ప్రారంభం ఎలా కరుగుతుందో చిత్రంగా ఊహించారు.’

గోదాల్లో నీలు
నలుపు తిరిగి
సెందురుడికి కన్ను గీటాయి
గుండెలోకి రమ్మంటూ ...

ఈవిధంగా చలికాలం మొదలైంది. చలికాలంలో ఉదయాస్తే ఎవరినోట చూచినా మిల్లుగొట్టంలోంచినుంచి పొగ బయటకువస్తున్నట్లు వస్తుందని చెబుతూ మంచు మిల్లు నోట్లో పిల్లల్ని పెట్టెందేమోనని అనుమానించారు. ఇదికవిగారి ఊహ కాలితను వ్యక్తంచేస్తుంది.

చలికాలంలో పాదాలు పగలడం పరిపాటే, ఆ పగలడం అందరూ చూస్తారు కానీ ఆ విధంగా పగలడానికి కారణంమాత్రం కవి ఈరకంగా ఊహించారు.

‘గొడ్డళ్ళతో పీల్చిననట్టు
పాదాల్ని పగలేత్తాది
సలిదేవుడు పెళ్ళాం
పుల్లలు తెమ్మందేమో.’

ఇది ఒక విచిత్రమైన ఊహ. కవిగారు ప్రతి వినియాన్ని చక్కగా ఊహించగల రచనానికి ఇదొక నిదర్శనం.

ఒకమిల్లు ఆసామి కురిసే మంచును చూచి ఈవిధంగా బెంగపడ్డాడట!

‘కురిసే మంచునంతా
దగ్గరగా నాశేసుకోని
గడ్డకట్టించే మిసనుంటే
ఏసంగిలో అమ్మివచ్చు శేసుకుందునంటూ
వోమిల్లోడు మాశేడ్డ బెంగపడిపోనాడు.

అవునుదేం గో మరి! తక్కువపెట్టు బడితో సాశ వ్యాపారం కదామరి!! ఎండలు ప్రారంభ మయ్యాయి. చలి పోయింది.

3. ఏసంగి పొద్దులు. ఎండలు ఎక్కువయ్యాయి. ఎక్కడ చెట్టునీడ ఉంటే అక్కడకు వెళ్ళాలని పిస్తుంది. కాని ‘కోయిల పాట వింటూ ఒకచెట్టెపోతే ఎంతోబాగుంటుందంటారు.

కూటికోసం కోటివిద్యలు. జానెడు పొట్టకోసం ఏపనైనా చెయ్యాల్సి వస్తుందని చెబుతూ

‘వేనానికి సాహిత్యాది
ఎట్టా ఇట్ట పడుతున్నానోయేమో,
కానిటేబులయ్య
గొడ్డు శిశిం నాటి కాకిగుడ్డలు
అంతేనే తిండికోసరం
నీదరమయ్య కేటి నేత్తాడు.’

అని అంటారు. ఇంకా - ‘కుర్రనాగమ్మల నొల్లు మాకల కూడనా పేలిపోద్ది’ అంటారు. మామిడి పళ్ళ ఖరీదు’ సూర్యుడిలా మండుతుందట! ఎండాకాలంలో రాత్రి కాలం తక్కువ అని చెప్పనానికి

(తరువాయి 11 వ పేజీలో)

బృహన్నల నేర్చిన ఒక దేవీనృత్యం

- డా. శ్రీ బిట్టు వేంకటేశ్వర్లు.

మూల భాగతంలో బృహన్నల రూప భారి అబ్బనుడు విరాటరాజుతో తన్ను గూర్చి, తాను నేర్చిన శాస్త్రపాండిత్యాన్ని గూర్చి-

‘గాయామి నృత్యామ్యక్ వాదయామి భక్రోఽస్మిన్మచే కుశలోఽస్మి గీతే త్వముత్తరానాం పరిధత్స్వహం స్వయం భవామి దేవ్యా సరవేన సర్వకః’¹

అనిమాత్రమే చెప్పవంటాడు. కాని తిక్కన్న తెలిసించిన ఆంగ్ర మహాభారతంలో బృహన్నల విరాటరాజుతో తన్ను గూర్చి తెలుపుకుంటూ చేసినృత్యాలు కూడా నేర్చినట్లు చెప్పాడు.

ఒండు పనులకు నెలకు లేకునికి కేసి యభ్యసించితి నైశవ మాదిగాఁ దండలాసక విధమున గుండలియును బ్రేంఖఁబడి తెలుగును బ్రేరణయును²

అనే పద్యంలో కనిపించే దండలాసకం, కుండలి, బ్రేంఖం, బ్రేరణ అనేవి దేశీ నృత్యాలు. గీతని తిక్కన ప్రచేశ పెట్టిన తీరు గమగమనించ వచ్చింది. అంతే తిక్కన కాలానికి, ఈ దేశీ నృత్యాలకు ప్రాచీనప్రచారాలు వివిధగా గాగుతున్నట్లు మనమూహించ వచ్చు. తిక్కన సమకాలికుడైన జాయప సేనాని నృత్యరత్నాకరంలో ఈ దేశీనృత్యాలకు కూడా లక్షణాలు పేర్కొనబడ్డాయి. కీర్తి లక్ష్మణుల అన్నట్లు కాకిరీయ ప్రభువు ప్రతాపరుద్రుడేవుని కట్టడాల లోని కల్పసంపదలో ఈ దేశీనృత్యాలు చోటు చేసుకున్నాయి.

ఈ దేశీ నృత్యాలలోని దండలాసకం అనేదాన్ని గూర్చి పరిశీలించడమే ఈ వ్యాస ముఖ్యద్దేశం.

దండలాసకం.. దండైః లాసః అత్ర దండలాసకమ్ అనేది వ్యుత్పత్తి.³ దండం అంటే కర అని అర్థం 4 లాస కం అంటే నృత్యం, నాట్యం అనే అర్థాలున్నాయి.⁵ దండలాసకం అంటే కర పుల్లలు పట్టుకొని తాకించుచు చేయు నృత్యం అని అర్థం. దండలాసం అనే వేరొక పదం కనిపిస్తుంది. లాసం అంటే కూడా నృత్యం నాట్యం అనే అర్థాలున్నాయి. 7 దండలాస్యం అనే వేరొకపదం కనిపిస్తుంది. లాస్యం అంటే ‘స్వస్యము, నృత్యము చేయుట, గీత వాద్యాలతో కూడిన నృత్యము, అభినయము చేతను ముప్పవైచరిత్రను కాను వికారములను తెలిపెడి నృత్యము’⁶ అనే అర్థాలున్నాయి. దండ తన కావ్యా దర్పింలో కావ్యభేదాలను వివరిస్తూ ‘లాస్యనృతీ శంపాది ప్రేక్షాగమ ఇత ర్థే పునః శ్రావ్యమే వేదే ప్రేషాఽప ద్వయా గతిరుదాహృతా’⁷ అని లాస్యాన్ని దృశ్యభేదంగా పేర్కొన్నాడు. ఆంగ్రశబ్దగతాక్షరంలో దండలాస్యానికి, దండలాసకానికి ఒకే అర్థం ఇవ్వబడింది. 10 ముత్తం వివాద పరిశీలిస్తే దండలాసకం, దండలాసం, దండలాస్యం అనేమాడు పదాలకు అర్థం ఒకటే. దండలాసకానికి దండలాసం, దండలాస్యం అనేవి రూపాంతరాలుగా కనిపిస్తాయి. దండలాసకం కోలాటం అనే పదానికి పర్యాయ పదంగా కనిపిస్తుంది.¹¹ దండలాసకం అనే పదంతోపాటు ప్రాచీన సాహిత్యాధారంగా పరిశీలిస్తే దండరాసకం¹² దండలాస్యం,¹³ దండనర్తనం¹⁴, కప్పి తం¹⁵, వాట్లసకం¹⁶ అనేవి పర్యాయ పదాలుగా కనిపిస్తున్నాయి. వీటన్నిటికీ

బదులుగా కోలాటం అనేపదం నేడుస్థిర పడిపోయింది.

కోలాటం అంటే ‘రెండుచేతులతోను కరముక్కులు పట్టుకొని పకములు పాడుచు గుండ్రముగా తిరుగుచు లయాను గుణముగా అడుగులు వేయుచు ఒకరిచేతి కరముక్కులను వేరొకరిచేతికరముక్కులతోతాకించుచు ఆడిడి ఒక ఆట’¹⁷ అనేది నిఘంటువులో కనిపిస్తున్న అర్థం. అయితే కోలాటం అనేపదానికి ఇన్ని పర్యాయపదాలు ఉన్నప్పటికీ కోలాటం పూర్తిపదతిగాని, స్వరూపంగాని అటు సాహిత్యంలోగాని, ఇటు నిఘంటువు లలోగాని కనిపించదు. కోలాట స్వరూపాన్ని కొద్దో గొప్పో ప్రత్యక్షంగా చూసి తెలిసికోవలసిందే.

ఆటఆడే పదతి:- కోలాటం అనగానే ముప్పైలేక నల్లబైనుంది ఆటగాళ్ళు, ప్రతి ఆటగాడు రెండుచేతులలో రెండుకర లతో వలయుంగాను ఒకచేతిలోకొరడా, రెండోచేతిలో శిశునపలకలు, నోటిలో పికతో గరిడీ ల పట్టెగానంటూతిరుగుతూ ఉంటే జట్టునాయకుడు గరిడీ మధ్యలో నుద్దెల, హాస్యోనియం, తాళాలతో కొందరు వాద్యాలవాళ్ళు, ఘల్లు ఘల్లు మనే శబ్దాన్నిచ్చే కాళ్ళగజ్జెలు, కట్ కట్ మనే శబ్దాచేసే కోలాట కర్రలు మొదలయినవన్నీ మనకిళ్ళకు ప్రత్యక్ష దృశ్యాలు. దీన్ని కొలచేం విపులంగా పరిశీలిస్తే మనకు దీని స్వరూపం గోచరిస్తుంది. కొందరు ఆటగాళ్ళు జట్టుగా ఏర్పడి ఒక నాయకుని ఆధీనంలో కోలాటం ఆడుతారు. జట్టునాయకుని ఆజ్ఞ మేరకు ఆటగాళ్ళంతా ముందుగ గరిడీలోకి వచ్చి వలయుంగా ఏర్పడతారు. తర్వాత ఎన్నటివాళ్ళు అచ్చటనే ఉండి ప్రాంగన పాట పాడుతారు. సాయాస్యంగా ప్రాంగనపాటలో కోలాటం ఆడరు. వలయుంగా నిల్చున్న ఆటగాళ్ళు ఇద్దరిద్దరి చొప్పున ఎదురెదురుగా నిల్చుని ఒకే

[illegible]

ఇట్లా అయిన సరిదిద్దిన తర్వాత ఒక పాట మొదలు పెడతారు. ఆపాటలో పాటే కోపు మొదలు పెడతారు. పాట

అయిన తర్వాత ఆకోపులోనే సంవాస
 కేయంలలో ఉన్నప్పుడు ఆడుతారు. ఉన్న
 అంటే త్వరితంగా ఎగురుకుండా కోలాట
 మాడడం. కొంతసేపు ఉన్నప్పుడు కోలా
 టం ఆడిన తర్వాత ఆటను, పాటను
 'ఇట్టయ్యకు తగ్గి' అని జట్టు నాయకు
 డిచ్చిన ముక్తానుంపు సమ్మతితో ఆట
 నిలుపు చేస్తారు. తర్వాత మరొక పాటను
 మొదలు పెడతారు. మరొక కోపును
 ఆడుతారు. ఇట్లు 11 గా ఆలసిపోయేవరకు
 కొన్ని కోపులు ఆడి, ఆ గోళాకు కోలా
 టాన్ని ముగిస్తారు. ఇది కోలాటం స్థూల
 స్వరూపం. ఈ కోలాటం ఆడడానికి
 ఉపకరించే కొన్ని వస్తువులు, కోలాటం
 ఆటలోని సాంకేతిక పదజాలం, ఆట
 గాళ్ళకు సంబంధించిన వేషధారణ,
 ఇంకా జట్టు గిరిడి, ఉద్రి, జట్టునాయ
 కుడు, కోపులు, కర్రలు, కోలాటసమ
 గూలు, కోలాటంలో చెల్లనివస్తువులు
 మొదలయిన విషయాలు అనుబంధాలు,
 వాటి సంబంధాలు ఒకొక్కక్కటి విపు
 లంగా పరిశీలిస్తే ఇదో విజ్ఞానసర్వస్వం.

ఆధార గ్రంథపట్టిక

1. మహాభారతం, పం. సం., విరాట 10.
అధ్యాయం. 8 వ్లొ
2. ఆంధ్రమహాభారతం, విరాట.. 1-239
3. ఆంధ్ర శబ్దరత్నాకరం, 2-298
3. సూర్యరాయాంధ్ర నిఘంటువు, 4-170
5. సూర్యరాయాంధ్ర నిఘంటువు, 6-040
6. ఆంధ్ర శబ్దరత్నాకరం, 3-258
7. పున, 3-1652
8. సూర్యరాయాంధ్ర నిఘంటువు 6-941
9. కావ్యద్వార, 1-39
10. ఆంధ్ర శబ్దరత్నాకరం, 3-206
11. సూర్యరాయాంధ్ర నిఘంటువు,
4-206

11. ఆంధ్రవాచస్పత్యం, 2-73
12. జానపదకళాసంపద, పు.6.
13. నృత్యరత్నావళి, 7-101-104
14. నూర్యనారాయాంధ్ర నిఘంటువు,
4-206
15. శబ్దార్థచంద్రిక 1788 శబ్దార్థదీపిక
1253
16. నూర్యనారాయాంధ్ర నిఘంటువు-
2-564
17. ఆంధ్రశబ్దరత్నాకరం-17-872
18. జానపదకళాసంపద, పు.6

(9 వ పేజీ తరువాయి)

‘ఊడీలా గా ఇంతకునుకు కునికేసరికి
తొలి పోతుందంటారు.

ఇంకా 'మేద' పేరు తగలడిపోతే, ఈమలంటే తిరిగి నీలకాగ్లనీ, (Fire-Engine) కొలిమి దగ్గర తిత్తి ఊది ఊది 'అమ్మా' అనికూడ అనలేని తిత్తి ఊదేన గ్రాణ్ణీ, అయిదు పూటలమ్మకూ అమ్మకడుపులో సిద్దపై వాడబెప్పుకు రానిపోయిన సజ్జితం డిస్, వర్తించారు.

ఈ విధంగా పండ్ల సోమరాజు గారు తమ 'పాదు' కావ్యసంపుటిలో నూడు కాలాల్ని ముప్పైట గావర్ణించాడు. ఆయా కాలాల్లో జరిగే విషయాల్ని, కలిగే భావాల్ని అనేక స్వభావోక్తులతో చక్కగా చెప్పాడు. కేవలం జాన పదుల భాషనే కావ్యభాషగా స్వీకరించి తమ రచనకు ఒక ప్రత్యేకతను సంతరించి కొన్నాడు. దిద్దివిన కొద్దీ ఇంకా చదవా లనే ఈ రచన వీరి ప్రత్యేకవ్యక్తిత్వాన్ని చిరకాలమనన యోగ్యంగా చేసింది.

క ల చె ద రి పో యె

‘భాషాప్రవీణ’

-శ్రీ బండారు రామవరప్రసాదమూర్తి

* తారావతి యో రాతిరి

రా రమ్మని ముదమున ప్రియురాలినిఁ
బిలువన్

మారాములు చేయుకలుచ

పోగాపోకిరి: యని వతిపులు కు రిపించెన్

* పైకిఁ జూచిన ప్రియుకంతోపాటవమున
చిలిపిచేట్టలు వెన్నెలలో చిలువనంచు
శిరము వంచి నీటిని శశికరునిఁ గాంచి
నెఱ్ఱకలువ భామ మరింత యెఱ్ఱనయ్యె

* ఆ యిరువురి సర సములే

నాయెదలోతులనుఁ జేరి నాట్యము సేయన్
తీయనియూహల జగతిన్

హాయిగ విహరించు చుంటి నాసమయము
నన్

* మెచ్చనిక తొలకరిసె మెఱి పో!

విరిసి తొలివలపా! ప్రణయ పీఠలలోన్
లిరిగిన కడములుపో యన

మురిపెమ్ముల గువ్వ యొకతె ముంగిట
నిల్చెన్

* కాలము నిల్చినట్లు తుగా

కాలముగుండియ అగినట్లు నే

నాలల నామణిం విస

యప్పుడు సర్వ సగత్తు మత్తుల

తేలికయట్లు మగ్గుగుండు

తీపికటారులు నూరినట్లు భా

వాల పగంపర స్థితికి

వ్యాకుల చిక్కుడ నాచు నప్పుడన్

* నాకము చందానో త్రిభువ

నంబుల యందము లేకమయ్యెనో

నాకవితాంత గోజ్వల గుణ

ప్రణయదయ రాగ భావమే

యీ కమనీయ కాంతగ జ

నించి ననున్ జతఁ గూడ వచ్చెనో

కాక మిట్టి దూపవతిఁ

గానగవచ్చునె యంచు నెంచుచున్

* ఆలలితాంగి దివ్యదరస

హావిలాసశశిప్రభాధునీ

డోల విలోల జ్వంభిత ప

టుప్రగుడైకరపైక భావనా

లాలిత హాససుండనము

రమ్మ కళాప్రతిరూపమైన యా

బాలనుఁ జేరి భావపరి

పక్వి వచస్సులఁ బల్కరించితిన్

* ఎవ్వరి దానవే యిచట

నీ నడిరాతిరిగుండె పొంగు నీ

మువ్వత ప్రాతతో నడుగు

మోపగి కారణమేమి? నిన్ గనన్

గువ్వల వోలె నా సదుచు

కోర్కెలు కల్పన సాగుచుండెనో

జవ్వని! నీ హృదంతరవి

శంకిట భావమువిప్పి చెప్పుహ!

* అనిన నావనజాత దళాయతాక్షి

క్రొన్నగవు మోముపైఁ జిందఁ గులుకుఁ

జాల

హృదయమురూతయిగించుపదనుచావు

లల్లనల్లన విసరుచు నపుడు పలికె

* ఓ ప్రియా! ప్రణయేశ్వరా! మది

నున్నహుట వచించెదన్

నా ప్రగాఢ నిగూఢ ప్రేమకు నవ్వు

లాల్కెడవో, సఖా!

సుప్రభాతము పొడవో అది

జాచు భారము నీదె గా

విప్రలంభ దురంత దుర్భర పేదనాగ్ని

నెఱుంగ వే!

* ఎన్నో వెన్నెల రాత్రులందు మరి నే

నెంతో వినోదంబుగాఁ

గన్నారన్ నినుఁగాంచుచుంటిసఖుడా!

కామమ్మతోఁగాడు, నా

యిన్నాళ్ళ ప్రణయాత్తభావమునకా

యేకాంకుడే సాక్షి, నీ

వన్నన్ నీతలఁ పన్ననేలనొమనం

బ్రకాంత మప్పొంగురా

అనిఁ ఆ అపురూపపు సౌందర్యవతినిఁ
జేరి-

* ప్రణయరహస్య భావనలు

గంజిలు నీ తొలి చూపుతోనె నా

మనసు హరించినావతివ!

నినామకి శత్రు నభిస్సు గండు పూ

చెను నవతారకాలతలు,

చిత్రవిచిత్రరసార్ద్ర గీతికా

మణిగిణిమేర్చి కూర్చి బహు

హాసముగా నొకరింతు నీకికన్

* నడకలలో నెన్నో సడచు

సోయగములు

పొందు, పగచినట్టి యిందు వదన!

కన్నులలోకోటి వెన్నెల రాత్రులే

దామకొన్నట్టి సౌందర్యరాశి!

పలుకులలో రామచిలుకల కులుకులే

మేళవించిన యట్టి మెఱుంగుబోడి!

నవ్వులలో మల్లె పువ్వుల సొబగులు

పదిలపరచినట్టి సదమలాంగి!

* అందచందాల నిరుపమ సుందరాంగి!

యిట్టి నిర్యాగ్యునా చేయిపట్ట నెంచి

మచ్చలేనట్టి వలపుతో వచ్చినావు

కన్యకా మణి! నాజన్మ ధన్యమాయె!

* ఆమె నేనుగ నేనామెగా మసలుచు

గాఢపరిరంభ దివ్యసౌఖ్యంబుఁ గనుచు

ప్రణయ నీమల విహరించ పయనమగుట

కలచెదరిపోయె నాచెలి కదలిపోయె

స్పర్ధయా శోభతే విద్యా

- శ్రీ రాణి కాయగ్రీవ

విజ్ఞానముయొక్క పెరుగుదల, వికాసము, స్పర్ధయున్ననాడే యది శోభించును. ఆ శోభకారణముగా నది ప్రకాశించి తత్ప్రకాశము జనులయొక్క యజ్ఞానతిమిరమును హస్తద్రోలును. రత్నముసానపెట్టిన కొలది దాని కాంతియు ప్రకాశవంతములై వెలుగునీయగలవు. మున్నీటిని మళించిన కొలది మధ్యలో హలహలము పుట్టినను చివరకు అమృతము జనింపకమానదు. అట్లే విజ్ఞానము కూడ మానవునిలో ప్రకాశించుటకు స్పర్ధ యవసరము. ఆస్పర్ధ వైజ్ఞానిక సంబంధి యయిననాడే దానికి శోభ.

అట్టి స్పర్ధచే ఒకప్రతిభాశాలిని, లేక లేజశ్శాలిని, లేక మహాకవిని జయించిననాడే యాత్మానందమును పొందగలడు. అందుననే శ్రీనాథుడు కూడ స్పర్ధయంతటిదో క్రిందిపద్యముద్వారా వ్యక్తము చేసెను.

‘కంటికి నిద్రవచ్చునె ను
భంబగునే గతికేలి జిహ్వాకున్
వంటకి మించునే యితరెత్తె
వముల్ పనివేలు మానసం
బంటునె మానుపంబుగల
యట్టి మనుష్యున కెంతవానికన్
కంటకుడైన శాత్రువు గొ
కండు తనంతటివాడు గల్గినన్.’

ఇట్టి స్పర్ధ యొక్క మనుష్యులలోపలనే కాదు ప్రకృతియందే యిమిడి యున్నదని ‘నేజన్వీపరం తేజస్వినం న సహతే, అను నాగోక్తి తెలియజేయుచున్నది. కాళిదాసు ఆభిజ్ఞాన శాకుంతలము నందలి ‘నేనోద్వయస్య యుగ పద్వ్యసనోదయాభ్యం, లోలోనియమ్యు రథి వాత్మదశాంతరేషు, అను శ్లోకము

కూడ ప్రభావమునకు బలమునుచే కూర్చుచున్నది:

దీనిని పునస్సూరించికొని మహాకవులు కూడ సమకాలీన మహాకవులపై స్పర్ధవహించి తత్కారణముగా విహాకావ్యములను సృష్టించి రని సాగర్వత చరిత్ర తెలియజేయుచున్నది, మౌన ప్రతిస్పర్ధ భారవి. వీరిద్దరి స్పర్ధకారణముగా మనము ఎంతటి యుత్తమ కావ్యగర్భములను పొందగలిగితిమో తెనసికొనుటయే యావ్యాసపరమార్థము.

1. మాఘభాగవుల సమకాలీనత్వము.

ఇరువురు సమకాలీనులు. కాని భారవి మాఘునికంటె పూర్వుడు. ఇరువురుమహాపండితులు. ఇద్దరు మహాకావ్య రచయితలు. ఇరువురి కావ్యరచనయందలి యతివృత్తము భాగతకథాసంబంధ. భారవి కిరాతవేష యగు పరమేశ్వరునితో యుద్ధముచేసి యర్జునుడు పాశుపతాస్త్రమును సంపాదించిన విషయము నితివృత్తముగా నీసికొని యర్థగౌరవగుణమును పొందించి పగు నడిమిని సర్గల మహాకావ్యమును రచించెను. దీనిని పఠించి మాఘుడు స్పర్ధతో కీర్తికాంక్షతో విహాకావ్యప్రాప్తినిమిత్తమై భారతేతివృత్తమును స్వీకరించి ‘శశుపాలవధ’ నామక కావ్యమును రచించి కవులను తనకావ్యరచనయందలి క్లిష్టత కారణముగా విఘ్నతోత్సాహులను చేసెను.

‘మాఘా విఘ్నోత్సాహా
నోత్సాహంనే పదక్రమే!
స్ఫురింతోబారణే రేవ కవయః
వియోయాధా’

అను నీ శ్లోకము కలన పై విషయము స్పష్టము. కేవలము కీర్తిస్పర్ధకారణముగా ‘శశుపాలవధ’ నామక కావ్యవిర్యాణము జరిగినని క్రింది శ్లోకము చెప్పుచున్నది.

శ్రీ శబ్ద రమ్యకృత సర్గసూక్తి లక్ష్మ
లక్ష్మీపతిశ్చరిత కీర్తన మాత్రచారు.
తస్యాత్మజః సుకవిర్జి దురాశయాతః
కావ్యంశ్చ త శశుపాలవధాభిధానమ్॥

ంతియకాక వీరిద్దరి కావ్యములందు సామ్యములు పెక్కులు. ఇన్నిసామ్యములు ఏకత్ర రాశిభూత మగుటం శేసి నిత్యాస్పర్ధయే యిట్టి రచనకు తోహదకారి యయ్యెనని సహృదయులు గ్రహింపక మానను.

భారవి తన కావ్య రచనాప్రాగంభమున శ్రీ మాఘతో ప్రారంభముచేసి సర్గంతమును శ్రీ పర్యాయనాచక మగు లక్ష్మీశ్చ ప్రయోగముతో చేసెను. మాఘుడు చేసెను. కాని మాఘుడు తన కావ్యమున శ్రీ శ్చప్రయోగముతోడనే కావ్యప్రాగంభముచేసి అంతిమశ్లోకమును గూడ శ్రీ శబ్దముతోనే ముగించిభారవి కంటె శ్రీ శబ్దము నెక్కువ చిమత్కారివంతముగా రచించెను.

భారవి ప్రథమసర్గయందు ఇతివృత్త ప్రారంభమునకు లక్ష్మీభూతముగానుగోష్ఠధనునితో కిరాతుని ద్వారా ప్రసంగింప చేసెను. మాఘుడు శశుపాలవధ ప్రసంగమును నారద మహర్షిచే చేయించెను. భాగవత ప్రథమ ద్వితీయసర్గలయందు ద్రౌపదిచేత మునిచేతి ఓడగుణభూయిష్టమైన ప్రసంగమును నడిపించెను. అట్లే ద్వితీయసర్గయందు ధర్మరాజు గ్వారా శాంతిపూర్ణమైన రాజనీతి ప్రసంగమును వ్యాపింపజేసెను. మాఘుడు కూడ స్వీకుశర్గయందు బలరామునిచే నోడగుణ భూయిష్టమైన ప్రసంగమును నుద్భవించే శాంతిగుణ ప్రధానమైన రాజనీతి ప్రసంగమును పరిధివిల్లి జేసెను. భారవి తృతీయసర్గయందు అర్జునుని తీయాత్రప్రసంగమును. మాఘుడు కృష్ణునియాత్రయు మిక్కిలివృద్ధము

ములకు దగ్గరి సోలిక గలను. ఇందుమించు 'యథా మాతృకానువాదమా' అన్నంత సామ్య మగుపడును.

మాఘుడు భారత కథను మాత్రమే గాక శ్లోక భావములను గూడ తన కవిత్వమున పొందు పఱచెను. ఏనం విధ రచనా పద్ధతిని నాటికి వలు భావదృశ్యముగా పరిగణించి యుండలేదు. మీదు మిక్కిలి యట్టి విధముగా వ్రాయుట గౌరవాపాదకముగా భావించి యుండి రని యూహింపవచ్చును. ఇట్టి రచనా పద్ధతి శ్రీనాథుని కవిత్వమున కూడకాన వచ్చును కదా!

కాని మాఘుడు భారతకథాని కృత్తమున నింతటి సామ్యమును నగపఱచినను కావ్యశైలికి కొలకు కొన్ని మార్పులను, చేర్పులను, కూర్పులనుచేసి యుండెను. మహాకావ్యత్వ లక్షణములను నిర్దిష్ఠ జేయుటకై యనేక వర్ణనములు (మండవ సర్గనుండి 13 వు సర్గవఱకు) శ్రీకృష్ణభగవానుని 'విశ్వరూపస్థాన వనవిహారి జలక్రీడా వైరతికపర్వ'కి సంధ్యావ్రాత' మున్నగు ప్రృతి వర్ణనలు అతిశయముగా వర్ణించి నా గా శ్రీకృష్ణుడు ధర్మజుని రాజమూల యాగమునకు వచ్చినట్లు చెప్పెను. కాని భారతముందు చెప్పినట్లుగా శకుపాలుని శ్రీకృష్ణుడు తన చక్రముతో సభాస్థలమున వధంపఱచె. శకుపాలునిచే శ్రీకృష్ణునింద విభులముగా చేయించెను. పిమ్మట శకుపాలుడు సభనుండి వెడలిపోయి సర్వవైద్యసమేతుడై యుద్ధభూమిక రాగా తిమ్మద్భును శకుపాలుడు సంహరింపబడె నని చెప్పి కావ్యమును సమాప్తి చేసెను.

మాఘునకు స్వర్ణ ఒక్క భారవి యందేకాదు. మాఘునికంటె పూర్వులగు కవులపై సుమకాలీన కవులపైనను కూడ కలదు. తిమ్మగణులుగా తన కావ్యమును త్రిగుణాత్మకముగా రచించి తేమంద్రుని యాచిత్య విచారిచర్చకు

మాఘకావ్యము నిదగ్గనమా! అన్నంతటి యాచిత్యమును స్థంపజేయుచు 'మాఘ సంనిత్రమోగుణా' అను ప్రసిద్ధిక పాత్రుడయ్యెను

4 త్రిగుణాత్మకము - మాఘకావ్యము :-

కావ్య సంపదలో నలంకారములు ప్రధాన స్థాన మాక్రమించి యున్నవి. అందుచే కవిత్వ మనగా నేమి? అన-ప్రశ్న ముదఱుంప గా యీ కవి శ్లోకము పుట్టినది. 'భోజనం హిరాజేంద్ర ఘృత మూపస మన్వితమ్' అని చెప్పిన నది కవిత్వము కాదట. 'మాహిషుని శరచ్చంద్రం గంగికాధవశందధ' అన్నచో నది కవిత్వమైనదట. దానిని బట్టి కావ్యమునందలంకారములస్థాన మెట్టిదో విశదము. ఇట్టి నులంకారములలో తలమానిక ముసము. ఈ యలంకార ప్రయోగమున నన్నితీయ ప్రతిభను ప్రకటించినవాడు వాల్మీకి, వాల్మీకి సామాన్యమున నుపమాంకారమునకున్న ప్రాశస్త్యము, ప్రాధాన్యము, ప్రాతినిధ్యము మది యే యలంకారమునకును గాఢము. ఇట్టి పయోగ వైఖరి యలవచ్చుకొన్నవాడు వాల్మీకి మహర్షి. తిర్వాతి చెప్పకొనవలసినవాడు కాలిదాసు. 'కాలిదాసు' అని గాఢాభిప్రాయించినది యుపమాంకారము. ఉపమాంకారమున, నే సమస్యరించువాడి కాలిదాసు, కాలిదాసునకు ఉపమాంకారమునకు అన్యోన్యశ్రయ భావము కలదు. అందుచే 'ఉపమాకాలిదాసశ్చ' అను నా నుడి యేర్పడెను. శబ్దాములలో శబ్దమున కంత ప్రాధాన్యమో నగ్గమునకు గూడ నంతే ప్రాధాన్యము కలదు. ఆయినను కవుల దృష్టి యొక్కొక్క యంతముపై వెక్కిరిచి ప్రసరించుచే నాచుగా గాఢములకు నా కావ్యమున ప్రాధాన్యము కలుగు మిందును. కాగా భారవి శబ్దమున కంటె యగ్గమున కెక్కుకు ప్రాధాన్య మిచ్చినవాడు. అందుచే 'భారవి' పేరు వినగనే యాతని

యగ్గగౌరవము స్ఫురణకు వచ్చును. 'భారవే రగ్గగౌరవమ్' అను నానుడియేర్పడుట కదియే కారణము. గంగాదేవి మధురాజుడు కావ్యమున భారవిని గూర్చి యిట్లు ప్రస్తుతించెను.

'విమర్శనకస్తారభ్యాభారతి భారవేకవేధ తేనకలమాలేవ విదగా'

నాంచమత్క్రియామ్'

భారవి కావ్యము పఠించిన కొలది నూతనాగ్గములు స్ఫురించు నని భావము. కావ్యమునకు శబ్దాములు మూర్తివంటివి. అగ్గమును అభ్యంగమూర్తిగను, శబ్దమును బాహ్యమూర్తిగను భావింపవలయును. అంతిమూర్తి చిహ్నమున నగు గోచరముకాదు. జ్ఞాన సేత్రమునకే యది గోచరము. కాగా బాహ్యమూర్తి శ్రవణానందకము. అట్టి శ్రవణానంద కిరమును శబ్దమును, శబ్ద బ్రహ్మముగా నారాధించి మహాపులు శబ్ద బ్రహ్మ సాక్షాత్కారమును పొందు. అట్టి నాటిలో దండి యొకడు. ఇతడు నిందిన గద్య కావ్యము ప్రమాణమున చిన్నదేయైనను గొప్పతనము గలప్పు.

అలతియలతి పదములతో సమాసములను సంధించు శ్రవణ ముభగముగ, మహాశబ్దముగ గతియోగ్యముగ రచనమును చేయుటలో నితని కతడేసాటి, అందుచే 'దండినః పదలాలిత్యమ్' అను నూక్తి యేర్పడెను. ఈనూక్తిని సమర్థించుచు గంగాదేవి తన కావ్యమున దండి నిట్లు ప్రస్తుతించెను.

అచార్యదండినో వాచా
మాచాన్తాన్యో సంపదామ్'
వికాసో వేధసః పత్యాక్షః
మోస మణి దర్పణః'

ఈ విధముగా ముగ్గురు మహాకవులు మూడు విధములగు గూములలో ప్రసిద్ధిని వహించిన విషయ మిక్రిందశ్లోకము చెప్పుచున్నది.

‘ఉపమా గానివాసస్య
భారవే నృకాగ్రహమ్’
దండనః పదలాలిత్యం
మామేనన్తితి యోగకాః’

పై పద్యములను పూర్వము పాఠ్యముగా
జూపినట్లుగా పాఠ్యముగా పాఠ్యముగా
మామేనన్తితి యోగకాః’
యని పాఠ్యముగా పాఠ్యముగా పాఠ్యముగా
తామే పాఠ్యముగా పాఠ్యముగా పాఠ్యముగా

మామేనన్తితి యోగకాః’
యని పాఠ్యముగా పాఠ్యముగా పాఠ్యముగా

‘ఉపమా గానివాసస్య
భారవే నృకాగ్రహమ్’
దండనః పదలాలిత్యం
మామేనన్తితి యోగకాః’

‘ఉపమా గానివాసస్య
భారవే నృకాగ్రహమ్’
దండనః పదలాలిత్యం
మామేనన్తితి యోగకాః’

‘ఉపమా గానివాసస్య
భారవే నృకాగ్రహమ్’
దండనః పదలాలిత్యం
మామేనన్తితి యోగకాః’

‘ఉపమా గానివాసస్య
భారవే నృకాగ్రహమ్’
దండనః పదలాలిత్యం
మామేనన్తితి యోగకాః’

‘ఉపమా గానివాసస్య
భారవే నృకాగ్రహమ్’
దండనః పదలాలిత్యం
మామేనన్తితి యోగకాః’

‘ఉపమా గానివాసస్య
భారవే నృకాగ్రహమ్’
దండనః పదలాలిత్యం
మామేనన్తితి యోగకాః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

‘అధిక్షామాం నిగహశయనే
సన్నిష్ఠైక పాంశ్వం’
ప్రాచీనమాలే తను మివ కలా
మాత్ర శేషం హిమాంశోః’
వితాత్రైక్షణ ఇనమకా
నాగమిచ్చార్తైశ్చ
తామే పూర్వైర్వరహస
చాతీయశ్రుభిర్వ్యాపయాతీనః’

ములందు పుట్టి సమాద్రసున కలియును
అందుచే నదులు స్త్రీకుల్యములు. పర్వత
ములు తిండ్రులవంటివి. ‘నదీనాం సాగ
రోగతిః’ అను న్యాయము ననుసరించి
నదులన్నియు సంద్రమున కలువ వలసి
వచ్చే, అందుచే సంద్రమును భర్తగాను
నదులను భార్యలుగాను వర్ణించుట కవి
సమయము.

అనుభవము పుట్టింజనుండి యత్తి టికి
పోవునపుడు పుట్టింటి మమకారముచే
నెట్లు దుఃఖమును చెందునో) లోక
మునకు తెలియును. భావము
తోపరిశ్రమింపడంబట్టి తముచే గోదన
ధ్వనులుగా నూపించి యర్థ గౌరవమును
భావ పుష్టిని, విశితముచేసి తన లోక
భృత్యమును కవి యెఱుకపజుచునెను.

రెండవ స్లోకమున కవి సూర్యోదయ
మును వర్ణించెను. బాలసూర్యుడుదయగిరి
శిఖర ప్రాంతమున సంచారము చేయు
చుండెను. అప్పుడు పద్మములు విసిరి
యింపెను. పక్షుల కలకలారావములతో
ప్రాతఃకాలము కడు మనోహరముగా
నుండెను. దాని శ్లేషమాలకాతి శియో
క్తితో గంభీరము తోకూడిన భావము
నకు రూపకల్పనము చేయబడెను. పద్మనీ
జాతి స్త్రీలు తమ పిల్లవాడగు బాల
సూర్యుని ఆటగాడు కొనుచున్న వానిని
ముఖకిమల హాసముతో పక్షి కూడితము
లనెడి శబ్దములతో “ఇలారమ్మ ఇలు
రమ్మ” అని పలుకగా నా బాలసూర్యుడు
తన కింజముల నెడి లేచేకులతో నిక
మనెడి హాస్యరేఖ యొక్కయంకిమున
పడుచుండెను. ఇది గుఱు మామనియొక్క
లోకభృత్యమునకు, భావ గాంభీర్యమునకు,
అర్థగౌరవమునకు చిక్కిని చిక్కిని
యొదాహరణము.

ఇది భాగవత కావ్యమునందలి యథగౌర
వమునుదాహరించుట శిష్యముకాదు.
మొత్తము కావ్యమంతయు సర్థగౌరవ
మనెడి గుఱుమునిండి యున్నది. అదిప్రత్యే

కము 'పి హెచ్. డి. పట్టమనకు పరిశోధన వ్యాసమగును. విశేషించి భాగవిరాజనీతి పరిజ్ఞానము అర్థ గోచరమునకు దాహరణముగా భావింపవచ్చును.

తత్కార్యమునకు ముఖతాయ నూన మైనట్టిదియు నఖండకీర్తి కారణ భూత మైనట్టిదియు, నొక స్త్రీ ప్రాణములను కాపాడినట్టిదియు నైన యొకే యొక శ్లోకము నుదహరించి యీ ప్రస్తావమును ముగింతురు.

'సహసా విదధత నక్రియా మపివేః
పరిమాపదాం పదిమ్' వృణుతేహివిమృశ్య
కారిణం గుణాభాగవ్యయ మేకసంపదః'

గుణలుబ్ధులైన యుత్తములను సంపదలు తమంత తామే కరించునట. ఆలోచింపనిదీ యే కార్యమును జేయరాదట. మన యవివేక మే సర్వాపదలకు మూలమట. విమృశ్యకారిత్వము ప్రతిమానవునకుండవలయునట. విమర్శనాజ్ఞానము లేక యుక్తాయుక్తవివేచనము ప్రతిమానవునకుండవలయునట. విమర్శనజ్ఞానము లేక యుక్తాయుక్తవివేచనము ఏ యర్థమైన జెప్పికొనుడు, ఇంతటి యర్థగోచరమును కలిగి పార్వజనిక విశ్వజనీన లక్షణము సంతరించికొన్నట్టియంతటి చిన్నిశ్లోకము వంటిది యే భాషయందును కానరాదు. ఈ శ్లోకమే యొక నిరపరాధనీ స్త్రీ మాన ప్రాణములను కాపాడి తత్కర్తయగు భారవికి ఎనలేని భ్యానిని ధనమును కూర్చనని యైతిహ్యముకలదు. విస్తరభీతిచే దానినిట పరామర్శింపలేదు. సహృదయ పాఠకులు దానిని తెలిసికొందురుగాక. ఇక మూడవగుణ మగు పదలాలిత్యమును పరామర్శింతము.

—6— పదలాలిత్యము—

లలితపద సంయోజనము లాలిత్యము. లలితముయొక్క వికారమే లాలిత్యము.

అనగా నుకమారాక్షర సంయోజనము సౌకుమార్యము. ఈలాలిత్యమునే నుకమారమును కావ్యగుణముగా జెప్పిరి. అక్షరములకు నుకమారత్వము ఎట్లు కలుగును, అనునది ప్రశ్న. నాదాక్షరములు, సగంక్షరములు అల్పప్రాణములు అయినట్టి యక్షరసము దాయము నుకమారము అగును. బిందు ఘటిత శబ్దములను కూడ నుకమార పదములుగానే పరిగణింపవచ్చును. ఇట్టి శబ్దములకూర్పునే నన్నయభట్టు 'అక్షర రమ్యత' అనుగుణముగా స్వీకరించి తనకవిత్వమున నీరాజనముపట్టి నాడు. అట్టి పదలాలిత్యమునే దండి తన కావ్యమున ప్రధానగుణముగా స్వీకరించెను. ఈపదలాలిత్యమిబ్బడించుటకుశబ్దబలంకారములగు 'భేకానుప్రాసము అనుప్రాసము, యమకము, ముక్తపదగ్రస్తము, మున్నగు నలంకారములు మిక్కిలి మోహదకారులగుచున్నవి. అట్టిగుణమే మాఘకావ్యమున సమాకర్షింపబడినని తెలియనగును.

ఉదాహరణమును పలికింపుడు:-

'యత్రోద్ధృతాభిర్ముహూరంబు వాడైః
సమున్నమిద్భిర్న సమున్నమిద్భిః'
వనంబబాధే విషపావకోతా
విపన్నగానామ్ న విపన్నగానామ్ ||
కుమారవనమపశ్రీత్రీమదంభోజపండం||
త్యజతిముదము లూకః ప్రీతిమాన్
చక్రవాకః||

ఉదయమహిమరశ్మిర్యాతి శీతాంశుగ్రస్తం
హతవిధిలసితా నాంహివిచిత్రోవిపాకః'

ఇందు మొదటి శ్లోకమున శబ్దాలంకార మైచిత్ర్యో పదలాలిత్యమునుసంపాదించెను. రెండవశ్లోకమునందలి నాల్గవచరణమునగల 'హి' అను నక్షరమును సంఘటించినందులకు ఒకానొక రాజముగ్ధుడై అక్షరలక్ష్యలిచ్చి గౌరవించెనని కింపదంటి యొకటిగలదు. సంస్కృతము

నందలి 'శు, హి, న. శ్చ, యై, చ, అను నక్షరములు పాదపూరణమునకుపయోగపడునని యొక యాక్తి కలదు. అవి పాదపూరణమునకు మాత్రమేగాక కొన్ని కొన్ని సందర్భములందు వానికూర్పును బట్టి విశేషార్థమును విశేషింపజేయును.

ఇక దండి పదలాలిత్యమును పంకింపుడు

అనవరత యాగ దక్షిణాక్షర

శిష్టవిశిష్ట విద్యాసంభార

భాసుర భూసురనికరః||

విరచితారాతి సంతాపేన ప్రతాపేన

నతత తులితవిమృశ్య ధ్యనాంసో

రాజహంసో నామ ఘనదగ్ధ

కర్షగ్ధ సౌందర్య సోదర్యహృద్యని

రవద్య రూపోభూపోబభూవ'

ఇందు భేకానుప్రాస ముండుటచే వాక్యమునకు లాలిత్యగుణ ముద్భవించి, ముక్తపదగ్రస్తమున కుదాహరణము గనుడు :-

'కుమారా, మారాభిరామా, రామాద్య పౌరుషా, నుషా భస్మృతారయో, రయో సహసితనమిరణా, రణాభియానేన, యానేన తే వాభ్యుదయాశంసం రాజాన మక్షాః'

అర్థభంగముకాకుండ ఏక బిగిని ఇట్టి గచన చేయుట సాధ్యముకాదు. అట్టి దానిని సాధించి గద్యమునకు దండి గీతి యోగ్యతాగుణమును కూడ నోడింపజేసెను.

ఈ విధముగా మాఘమృతిగుణాత్మకము, కావ్యమును తీర్చిదిద్దుటకై స్పర్థకారణముగా మహాకావ్యమును రచించి యసప్రజాపతిగా వెలుగొందెను. తత్తథాస్తామ్.

'అపారే ఖలు కావ్యసంసారే

కవిరేవ ప్రజాపతిః'

— ... —

మా లతీ మా ద వ ము ఉ త్పా ద్య మే

- శ్రీ సి.హెచ్. వి. బి. సుబ్రహ్మణ్యం, ఎం. ఏ.

16-11-1981, 1-12-81 తేదీలలో వెలువడిన సమాఖ్య-సంఖ్యల త్రిముత పాఠశాలలోని స్వాధీనాధికారులు M.A. హుస్సేన్ మాధవము ఉత్పాద్యమా? అను నామముతో సమాఖ్యమాధవ, కథాసరి త్సాగరము లంటి. తొల్యమును సవిస్తర ముగా ప్రస్తావించి దానిని వివరించిన నాకు ఈ సమాఖ్య సమాఖ్యల నామము లేక కీర్తిక, అని వివరించుచు, ఉత్పాద్యమా లేక ప్రఖ్యాతిమా లేక మిత్రామా అను విషయములపై వారు ప్రశ్నించిన అప్రపంచములందును వారికి కష్టపడినది. ఈ సమాఖ్య సమాఖ్య లెలపు కష్టం.

1. ఈ సమాఖ్య సమాఖ్య మాధవ కథాసరి త్సాగరము లంటి ప్రధానాధికారులు 16-11-81 న ప్రచురితమైన సమాఖ్య సమాఖ్య 7వ సంచికలోని 'ప్రస్తుత మీ కథాసరి త్సాగరము'ని మూలక కథలో మాధవమాధవ కథకు గల నామము వివరించుచు ఉత్పాద్యమా శ్రమకావలసిందిగా తెలియచున్నది. కథాసరి త్సాగరము మరల యన్న పుడు మాధవ మాధవము ఉత్పాద్యమా? అను నామ కరణ మెంతవరకు సరిగ్గా?

2. ఇక మాధవమాధవము ప్రఖ్యాతి త్పాద్యమి. శ్రమలలో ఏది అగు? అను ప్రశ్నమునకు కీర్తిక కట్టించిన అభిప్రాయములో వైరుధ్యము గల్గుచున్నది. 'కాని కథాసరి త్సాగరమునకు భారతాదుల వంటి ప్రఖ్యాతి గ్రంథముగా పరిగణించి

నవోదయంతర్గతమైన యామాతీమాధవ ప్రకటిత కృత్యము శ్రీ తాస్త్రి గారు (ప్రఖ్యాతి సమాఖ్య సమాఖ్య తాస్త్రి గారు ఖాన్ సాహిత్యము చెప్పినట్లు ఉత్పాద్యమా కాక ప్రఖ్యాతి మే కాగలగు అని నా సి సత్ప్రతిపత్తి హేతు నిష్టా భావించుచు ఉత్పాద్యతను నిరాకరించిరి. భారతాదులవంటి ప్రఖ్యాతి గ్రంథముగా కథాసరి త్సాగరము పరిగణించుచు ఉత్పాద్యము సమాఖ్య సమాఖ్య పుష్కలమైనచో ప్రఖ్యాతి ముఖ్యముగా అని పరిగణించుచు ఉత్పాద్య సమాఖ్య మె యగును.

ఇంతియేగాక ప్రఖ్యాతి, ఉత్పాద్య, మిత్రములను మూలక కథలను మాపు నాలంకారికము వాటిని లక్షణ పరిష్కరణము చేసి చూపి. ఆవిషయమును 'ఇతి హాస నిబంధనం ప్రఖ్యాతి' అనునయ నూననారము కథాసరి త్సాగరంతర్గతమైన మాధవ మాధవములోని కథకు శ్రీ తాస్త్రి గారు ఉత్పాద్యకథగా చెప్పి యుండిరి నేమయని నా భావన అని శ్రీ రావుగారు కొంతవరకు చెప్పిరి.

అట్టినుండ నా సమాఖ్యమాధవకథకు సాగించిన ప్రఖ్యాతిత్వము అలంకారిక పారిభాషిక మగునా లేక యోగ్యమా శ్రమకా? అను సందేహము కలుగుచున్నది. యోగ్యమా? సమాఖ్య మే నన్నచో లోకమున ఖ్యాతి నింపన కథ లన్నియు ప్రఖ్యాతి మే కావలసికచ్చును. అయినను ప్రమాదము లేదుకాని ప్రాచీన లక్షణకర్తలు ఉత్పాద్యమును, ప్రఖ్యాతి మును నామములే వ్యవహరించుటయే దీని వలన వచ్చు ఫలితము. అనగా ఒక

పేరును కొలగించి మరియొక పేరును పెట్టి కొనుట. దీనివలన ప్రాచీన లక్షణకర్తల వ్యవహారమును తిరస్కరించుట అను ప్రయోజనముగూడ సిద్ధించును. పూర్వోక్తములైన ప్రయోజనవ్యయమే అపేక్షిత మందులేని లక్షణ గ్రంథఖ్యాతిత్వవ్యవహారభిన్నమైన ఈ వ్యవహార మెంత వాకు సామ్యము కాగలదు? అనునది సహృదయులు స్పష్టమగు వలసినది.

ఇక ప్రాచీన లక్షణకర్త పరిష్కృతమైన కథలోనే దీనికి ప్రఖ్యాతిత్వమును సాగించుటకు కథాసరి త్సాగర కథలు కల్పితములేగాని ఇతి హాసములుగా నెవరు నెచ్చుటకు వచ్చునట్లు గన్పట్టుట లేదు. ఇతి హాసములనుటకు సరిగ్గా ఆధారములు గూడ లభ్యమగు మాపరైరి. అట్టి సందేహ కథాసరి త్సాగర కథలుగాని మాధవమాధవ కథలుగాని ప్రఖ్యాతి మన్నచో అందలి ప్రఖ్యాతి ము నేతి కథాసరి త్సాగరము నేయవంటిదే యగును.

భారత భాగవతి రామాయణ పురాణములు జరిగిన చరిత్రలని భావతీయ సంప్రదాయము. కొంచెమైనను పరివృత్తి లేకుండగ జరిగినచరిత్రమును వర్ణించినచో మాత్రమే ఇతిహాస మగును. ఇతిహాస మగునదియే ప్రఖ్యాతి ముగా లక్షణ గ్రంథములందు పరిగణింపబడినది. ఇంత మాత్రమేగాక, దశరూప కాంతర్గతమగు ప్రకరణము లుక్కు-లక్షణములలో ప్రకరణము కల్పితకృత నిబంధనమై యుండవలెనని శిర్కా నబడినది. 'అథ ప్రకరణ కృత్యములపై వ్యం లోక సంశ్రయమ్' దశరూపకము 3-39, 'కవి బుద్ధివిరచిత మితివృత్తమ్, వివరణమ్,

శేషంనాటకవల్ సంధిప్రవేశక రసాది కమ్' దశరూపకమ్ 8-90 'అని 'నాటక ప్రకరణ భేదనిరూపక మితివృత్తమని నిరూపింప బడినది. నాట్యశాస్త్రమున గూడ' యత్రకవి రాత్మ బుద్ధ్యా వస్తు శరీరం చ నాటకంఽచైవ చోత్పత్తిః ప్రకురుతే ప్రకరణమితి తద్బుద్ధే జ్ఞేయమ్' (18-ఆ. 96 శ్లో)' యన్నాటకేమయో క్తం వస్తు శరీరం చ వృత్తి భావశ్చ॥ తత్ప్రకరణేపికాశ్యం కేవల ముత్పాద్య వస్తుస్యాత్' 98 శ్లో. అనియే పెప్పు బడినది.

కాగా వీరి ఘృతకోశానికి శదృశ ప్రఖ్యాతిత్వము మాలతీ మాధవమునకు ప్రకరణము గూడ భంగపరచుచున్నది. ఆవిషయమును శ్రీ జగన్నాథరావు గారు హింపించి యుండరు. కవియే మాలతీ మాధవమును ప్రకరణముగా పేర్కొని యుండుటయు మాలతీమాధవ కథకు ఉత్పాద్యమని నిరూపించుచున్నది.

ఇది యంతయు నిట్లుండగా 12-81 లేదీ శ్లోకములోచనలోని 6 వ శ్లోకా వ్యాసపూర్వచేయుచు 'భట్టు మూర్తి చెప్పినట్లు మాలతీ మాధవము కేవల కల్పనాః ఖగారు. కావున కృత్రిమరత్న ముకాదు. కేవల మాద్య సత్కథగాక పోవుటచేత ప్రకాశహీనమైన గనిలో రత్నము వంటిది కాదు. కాని యవారి త సత్కవి కల్పనా విభూషణమైన పూర్వవృత్తి పగుట కలన మాలతీమాధ వము నానల దీరిన జాతిరత్నమునుట నిస్సంశయము. ఇట్లు జాతిరత్నములకు మహోదధయైన కథాసరిత్సాగరము (బృహత్కథ) విస్మరింపబడు చుండుట

శోచనీయము' అని ముగించిరి. వీరిభావ మేనియైనను వీరి వాక్యములందు మాత్రీ మాధవము మిశ్రమను భావ మిచ్చుట స్పష్టమగు చున్నది. భట్టుమూర్తి వాక్య ములను ప్రమాణీకరిండుటయు నిందులకు ప్రోద్బలకముగా నున్నది. 'మాలతీ మాధవ ప్రకరణేతివృత్తముశ్రీ శాస్త్రి గారు యట్లు ఉత్పాద్యముకాక ప్రఖ్యాతి పే కాగలదు' అని వ్యాసారంభ మున ప్రఖ్యాతిముగి చెప్పియుండి, ఇందు నానల దీరిన జాతిరత్నముగా నిరూపించుటకు ప్రయత్నించు వీరినిగ్గ యము ప్రఖ్యాతిమనియా? లేక మిశ్ర మనియా? ఎఱుగి రాకున్నా!

వాస్తవమునకు ప్రఖ్యాతోత్పాద్య మిశ్రభేదములు రసజనకత్వమునగాని కావ్యవైశిష్ట్య ప్రతిపాదనమునంగు గాని హేతువులు గానందున వానిని గూర్చి పూర్వులను గాదనుట లేక సమాతననామ కరిణముచేయుట అనునవి ప్రయోజనవంతి ములు గావనియే నాటిభివృత్తిము. కావ్య గౌరవమును కల్గించునది కవిప్రతిభయే తప్ప ప్రఖ్యాతోత్పాద్యమిశ్రత్వములుగా నేరవనియే ఆలంకారిక సిద్ధాంతము, లోకవ్యవహారిక సిద్ధము నయియున్నది.

కావున బృహత్కథ నీక కథాసరిత్సాగ రము లేక మాలతీమాధవముల వంటివి ఉత్పాద్యకోటికే చేరుననిగాని ప్రఖ్యాత మిశ్రకోటికే చేర వనునది ఆలంకారిక సిద్ధాంతమని విజ్ఞప్తి చేయవలసి వచ్చినది.

ఇక ప్రఖ్యాతవ్యాసోద్దేశమగు మాలతీ మాధవ, కథాసరిత్సాగరముల కథా

సామ్యమును సవిస్తరముగా నిరూపించిన శ్రీ జగన్నాథరావుగారి ప్రయత్నము ప్రశంసనీయము. వాఙ్మయమున గల గ్రంథములపై ఈరీతి విమర్శనము భావి సుస్వతీః పర్యాపకులకు దోహదముకాగ లను. ఇట్టి వ్యాసమునకు నామకరణము చేయుటలో వ్యాసవిషయ ప్రకాశ నాముచుండుట అవశ్యంభావి. కావున ఈ వ్యాసమునకు 'మాలతీ మాధవ కథాసరిత్సాగర సామ్యప్రతిపాదనమను న్నము నొసంగుకీర్తి క నుంచుట మాత్రమే తగియున్నదని విజ్ఞప్తి చేయుచున్నాను.

ప్రాచీనమయొక్కగాని, ఆధునికతయొక్కగాని వచనములను విమర్శించు నపుడు లేక తిరస్కరించునపుడు సప్ర మాణముగ నున్నచో శహృదయులకు ఆనందము కల్గించునని మనవి చేయు చున్నాను.

సంస్కృతి వాఙ్మయ చరిత్రకారులగు శ్రీ నూర్యనారాయణ శాస్త్రి గారు మాలతీ మాధవ కథాసరిత్సాగరాంతి గ్గతకముని గుర్తించి యున్నను, ప్రాచీ నాలంకారిక సిద్ధాంతము తిరస్కరింపని వాగుట చేతనే మాలతీమాధవ కథను ఉత్పాద్యమనియే పేర్కొన వలసి యున్నది. కావుననే యట్లు పేర్కొనిరి. ప్రతాపరుద్రీయ వ్యాఖ్యాతయు నట్టి వాడే. 'వృణుతేహి విమృశ్య కారిణం గుణలభాః స్వయమేవ సంపదః'

శృంగార శాకుంతలము - పినవీరన కవితాకౌశలము

- శ్రీ ఎ. క్రిష్ణప్ప, బి.ఎన్.సి., ఎం.ఏ.

అంధ్రవాఙ్మయమున కవిత్వము తమ నాటి కాలములో పురాణములకు ప్రబంధములకు మధ్యమున వంతెనవలె శ్రీనాథ యుగమున సంస్కృతి నాడుకాను వాదముతోపాటు స్వతంత్ర ప్రతిపత్తితో కావ్యములు వెలువడినవి. వాటిలో నెన్నదగినది పిల్లలవాణ్ణి సింహాభిషేక శృంగార శాకుంతలము. శృంగార శాకుంతల కావ్యావతారికలో పినవీరన ఆవతార దర్పణము, నారదీయము, మాఘమాహాత్మ్యము, మానసోష్ణాన సారము అను నాలుగు కావ్యములు రచించినట్లు చెప్పకొన్నాడు. ఇవి నేడలభ్యములు. పినవీరనే పదవితములైన శృంగార శాకుంతలము, కైమిని భారతము అను రెండు కావ్యములు మాత్రము లభ్యమగుచున్నవి. పినవీర గాదయామాత్య పుత్రుడనయు కారవా పీఠకి పుని ప్రసిద్ధిగా చిన పండిత వంశస్థుడనియు, భారతీ తీర్థయతి సాహిత్యముని కిష్కుడనియు కావ్యావతారికల వలనను, కావ్యాంతగద్యల వలనను తెలియును. పినవీరన తన కవితాకౌశలమును గూర్చి వెన్నయ చేతను, నాగువ నరసింహరాయల చేతను ప్రశంసింపజేసికొన్నాడు.

శృంగార శాకుంతలము నాల్గొక్కవ ముల ప్రబంధముగా రచించి వెన్నయ మంత్రికి అంకిత ముసంగను. వెన్నయ మంత్రి పినవీర కడకవి కవిత్యమును గూర్చి యిట్లు ప్రశంసించినట్లు కావ్యావతారికలో వ్రాసికొనెను.

‘వన్నపాశ్యుని ప్రబంధప్రాథ వాసనా సంపత్తి సొంపు పుట్టింప నేర్చుఁ గక్కనయజ్ఞు వాక్కు కామోదంబు చెల్లవు కన్గముల వాసింపనేర్చు

నాచిరాజుని సోము వాచా మహత్వంబు సారభంబులు వెదకల్ల నేర్చు శ్రీనాథ భట్టు భాషాని గుంభంబుల పరిమళంబులఁగూడఁ బఱచి నేర్చు మహిత గణకాలి పిల్లలవాణ్ణి వీర నాశ్యుడాయుడఁ బైతఁవహంబగుచును వెలయుచున్నది నేడు కవిత్యలక్ష్మి యఖిల సత్కవినికరింబు నాదరింప’ (1-9)

పైపద్యము వలన పినవీరన కవిత్యమున వన్నయ ప్రబంధ ప్రాథవానల సొంపు, తిక్కిన వాక్కుల వాసింపు, వాచన సోముని వాచామహత్వసారభము, శ్రీనాథుని భాషానిగుంభంబుల పరిమళము నిండియుండునని తెలియును. శృంగార శాకుంతలము నంగు వన్నయ తిక్కిన, సోమనల కవిత్యపు సొంపులకింటే శ్రీనాథుని కవితా సరళినే ఎక్కువగా కూడ పఱచినట్లు తెలియును. పీఠ్యుడు కావ్యావతారికలో వెల్లడి చేసిన ఆత్మ సంబంధ విషయాలు ఒకేమాదిరిగా నుండుట గమనార్హము. శ్రీనాథుడు కాశీఖండము పీఠకిలో జెప్పకొన్న ‘వచియింతు వేములవాడ భీమన భంగి నుద్దండశీల నొక్కొక్కమాటు’ అనుపద్యమును చూచి ‘వన్నపాశ్యుని ప్రబంధప్రాథవాననాసంపత్తి సొంపు పుట్టింప నేర్చు’ అను పద్యమును, ‘చిన్నారి పొన్నారి చిఱుత కూకటి నాడు రచియించితి మగుత్తరాట్చ రిత్ర’ అని శ్రీనాథుడు చెప్పకొన్న కావ్య పట్టికకు జూచి ‘రచియించినాడవు రమణీయ వాగ్గీతి నవతార దర్పణంబభినవ ముగ’ అను పద్యమును పినవీరన వ్రాసి నాడనవచ్చును. అట్లే శ్రీనాథుడు ‘నాక విత్వంబు నిజము కల్గటభాష’ అని చెప్ప

టంటే పినవీరన ‘పినవీరవాక్యసరణి’ సర సులకు నెన్నఁ గర్ణరసాయనంబు’ (జై. భా 1-22) అని చెప్పకొనెను. శ్రీనాథుడు ‘ఈక్షణి నిను బోలుసత్కవులు లేరీ నాటి కాలంబనన్’ అని పీఠభద్ర భూపాలునిచే బ్రశంసింప జేసికొంటే పినవీరన ‘పిల్లలవాణ్ణి విఖ్యాతుని పినవీరుని బోలగలలే సుకవుల’ (జై. భా 1-2,) అని నాగువ నరసింహరాయలచే ప్రశంసింప జేసుకొ కొనెను. పినవీరన శృంగార శాకుంతల కావ్యావతారికలో ‘శాకుంతలంబను ప్ర బంధంబు బంసుర ప్రీతిం శిష్య బూనితి’ నని వ్రాసికొన్నను కావ్యమునకు శ్రీనాథుని శృంగార వైషధము వలె శృంగార శాకుంతలముని పేరుపెట్టెను.

శృంగార శాకుంతలము శకుంతలాదు దుష్యంతుల వివాహమును వర్ణించు కథ. దుష్యంతుడు వేటకై వెళ్ళి, కణ్వుని ఆశ్రమములో శకుంతలను జూచి ప్రేమించుట, శకుంతల జన్మవృత్తాంతము తెలుసుకొని గాంధర్వవివాహమాడుట, రాక్షసులతో బోరాడుటకు బోవుచు శకుంతలకు గర్భుగా అంగుళీయము నొసంగుట, గుర్వాసముని వచ్చినప్పుడు శకుంతల అతిథిసత్కారములు గావింప నందుకు కోపించి ‘రాజు శకుంతలను మరచునట్లు కాపయింపగుట, శకుంతల భరణుని తీసికొని అసహాయాప్రియంబదలతో పాటు దుష్యంతుని కొలువు చేరి తనను గూర్చి విన్నవింప దుష్యంతు ధేమియు తెలియనట్లు మాట్లాడుట; ఆకాశవాణి శకుంతలను పాశ్వమణిగా పరమ పతివ్రతగా తెల్పి దుష్యంతుని స్వీకరింపుమని చెప్పట, అప్పుడు దుష్యంతుడు శకుంతలను స్వీకరించుట యిందలి సంక్షిప్త-యితివృత్తము

చిల్లర వెన్నయమంత్రి ప్రఖ్యాత-యితివృత్తము వక్తకు శ్రోతకు విఖ్యాతిని కలిగించునని తలంచి

భారత ప్రోక్తకథ మూల భారతముగ
కాళిదాసుని నాటక క్రమము కొంత
తావతోక్తికి నభినవశ్రీ వహింప
గూర్చి గృహిణీయు నాకు కాకుంతలంబు
(1-27)

అని నకకవితాలక్ష్మీపదనుడైన పినవీర
భద్రకవిని కోరెను. వెన్నయ కోరినట్లు
భారత కథను మూలముగ వ్రాసిన, కాళి
దాసు నాటకమైన 'అశ్విజ్ఞాన కాకుంత
లంబు' నంగు కొంత క్రమము తీసికొని,
స్వకపోల కల్పనలను జోడించి 'మిత్రబం
ధంబుగా కాకుంతలంబు ప్రబంధంబు
బంధుర ప్రీతి' 'నభినవశ్రీ' వహింప
చెప్పబూనెను. పినవీరస్వంకర శాం
తలమును వగర, గాన వర్ణనము లగు
కల్పనములతో మొదలుపెట్టి, నారదుని
రాజనీతి ప్రబోధమును కల్పనముతో
ముగించుట యీతని కల్పనావాంఛయు
నకు, కవితాప్రతిభను నిదర్శనములు.
శకుంతల కల్పనని ఆశ్రమములో గూర్చిం
తవరకు కాళిదాసు 'అశ్విజ్ఞాన కాకుంతల
మును; ఆశ్రమమువీడునప్పుడొంది దుష్ట్యం
తుని సభలో ఆకాశవాణి పల్కులవరకు
భారత కథను అనుసరించెను. అక్కడ
క్కడ స్వకపోల కల్పనములను జేర్చి
కథను ములుగు పట్టెను.

నన్నయ భారతములో 'అశ్వ' అనంద
పద్యగద్యాలలో నిమిడియున్న దుష్ట్యం
తుని కథను తీసికొని, వర్ణనములను విస్తృతి
పఱచి పినవీరన నాగ్నాశ్వముల ప్రబంధ
ముగా తీర్చిదిద్దెను. పినవీరన వర్ణించిన
వర్ణనలు 'శోచిత్యబంధములై యుప్పు
చున్నవి. ఈతడు కల్పించిన వర్ణనములలో
పుగ, రాగ, వసంతి బుతు, తిసోవన
ప్రభావ వర్ణనములు ముఖ్యములైనవి. ఇది
యే పినవీరన కవితా కాళిదాసులో గాన
వచ్చు నన్నయ ప్రబంధ ప్రాఫవాసనల
సొంపు కావచ్చును. ఈవర్ణనములే పెద్ద

నాది ప్రబంధ కవులకు మార్గదర్శకము
లైనవి. పినవీరన క్రింది పద్యమున వర్ణిం
చిన వసంత '... వర్ణనము రమణీయమై
మనోహరమై బంధురమై యుప్పు చున్నది.

తెమ్మరూపగా నలరు నేనియ

అని మదించి యుపునన్

తుమ్మెదలేమ భావతుల

తోమధుక స్ఫుట కోకిలా నినా

దమ్ము (బాడుచుండును ల

తా నవభోలల నూగి నూడుచుం

గమ్ముని వింటిసోదు జను

గాధలు పుష్పి భూజనీ అన్

(2-129)

తెమ్మరూపగా నెమ్మెద రూపగా
లతావహనీలనూగి యాడుచు మధురముగ
పాడుచున్నవట. వై పద్యము నన్నయ
వర్ణించిన వసంతబంధు కల్పనమును దల
పించుచున్నది. పాండురాజు మాడిని
కలియేటకుమును నన్నయ వసంతకర్ణ
నము గావించెను. 'కమ్ముని లంబంత
ములకు మృదసి నమ్ము మధురముల
ను' 'వసంతకర్ణ' అను నన్నయ పద్యమును
వర్ణింపి యిచ్చెను. నన్నయవలె పినవీరన
కూడ '... వర్ణనమున' 'క్కడ
నూముడి ప్రాణనే వా' యు' 'కుట గమ
నార్హము. వసంతము 'అభిలజీవ లోకా
నంద జననంబు' నన్నయ చేట్టగా విన
వీర- 'నందకోమత' 'నకల' 'నా స్వాంతం
' 'నందంతంబును వర్ణించెను. పినవీరన
వసంతబంధు వర్ణనము 12 పద్యాలలో
గావించెను. మూర్ఖుడు సరికేళిలోమును
మునంగుటవలన పగలు దీర్ఘమైనట్లు
విరహమును సృజించి దానిని వైపమి రథ
మును జగముగ నోలుకొని పోవుటవలన
రాత్రిస్థి కుణుచలైనట్లు' వ్రాసి వసంత
మున గ్రీష్మర్తు వైభవమునాలోపించెను.
అట్లే 'సంపెంగలు కాంపాలతాలక్ష్మి,
పాదములు పూడేనెలు వర్షింపగ, వలి

పిరికి పాంశజనరాజి చలింపగ మాధవు
డంబు గతి నొందెనని వసంతమున వర్ణన
వైభవము నాలోపించెను. 'హేమంత
బుతువైభవ ప్రసక్తిని గూడ తెచ్చియు
న్నాడు. ఇవి పినవీరని రమణీయ చమ
త్కృతికి నాదాహరణములు.

పినవీరన రచనా వైవిధ్యములో నొక
భావమును 'పృథువు పల్కురకాలుగా
జేప్పి పావమలమనస్సులలో నాటుకొని
పోవునట్లు చేయుట, 'శోచిత్యమైన జంట
పదములను నడింపజేయుట' నెన్నదగి
నవి. ఇదియే నాననసోమని వాచామ
హత్వ సౌభము. యుద్ధవర్ణనా సందర్భ
ములలో నాననసోము ననుకరించె ననవ
చ్చును. 'గదా' 'సారించియు. పైరించి
యు, జుట్టియుం, బట్టియు, దట్టియు
గదల్చియు నదల్చియు, కాకించియు,
సోకించియు' [ఉ. పా. 4-243]

అర్చనా బాహుల్యము, జలంబును,
శాన్త్యంబును, ధైర్యంబును, శేవయు,
జేవయు, '...పును, నెఱపును. గమ్మును'
(శృం.కా 3-31)

అట్లే నానన సోమన 'స్విగదంబులు,
నందంబులు, హరులు నగులు నిక్కు
నొక్కు నలవున్ నెలవున్' అని శచింపగ
పినవీరన హస్తినాండి వైశ్యమేతెంచు
సందర్భమున స్విపద గతిర డచు ఏక
నాన పదములు అంత్యాను ప్రాసముగ
నుండునట్లు రచించెను. దుష్ట్యంతుడు
శకుంతలను స్వీకరించుటకు భారతము
నందు ఆకాశవాణి పల్కులు సాక్ష్యము
లైతే, కాళిదాసు నాటకమునందు అంగు
ళియకము సాక్ష్యముగాగా, పినవీరన శృం
గార కాకుంతల కావ్యమునందు ఆకాశ

వాణి పల్కులు, అంగుళీకుకములతో
పాటు నారదుడు వచ్చి దుర్వాస శాప
వృత్తాంతము చెప్పి శకుంతలను స్వీకరింపు
మని చెప్పెను. ఈవిధముగా పాతకులకు
ఒక భావమును పరిభ్రమముగా చెప్పి
నాటుకొని పోవునట్లు చేయుటలో పిన
పీఠన నిర్వహిస్తును.

పినపీఠన శ్రీరాముని రచనాపద్ధతిని
నెక్కువగా ననుకరించియున్నా యున్నా
ము. దీర్ఘ సాంస్కృతికమైన పదగుంపు
నమునందున్న పద్ధతి రచనాపద్ధతియందు
శ్రీరామునితోడలను దలపించుకేయును.
శ్రీరాముని నామకర్తవ్యము - పినపీఠన
దుష్టమును తగ్గవలయును అని చెప్పెను.
అట్లే శ్రీరాముని హాసముగా నుద్ధరిం
చిన పామకల కర్తవ్యమును నాపేరిన
శృంగారి శాకుంతలమున ని హామవర్ష
కర్తవ్యమును నుద్ధరించెను.

‘ఎంచి నుతింపకన్ మే ము
హేళ్యమునంతటి వానికైన
తొంగిచేరి గోచిరున్దము నిర్లక్ష్య
నమన్త రక్షింపు జాలమున్’
(హం.వి. 5-22)

‘ఎంచి నుతింపకన్ మే ము
హేళ్యమునంతటి వానికైన
తొంగిచేరి గోచిరున్దము నిర్లక్ష్య
నమన్త రక్షింపు జాలమున్’
(శ్రీ. కా 2.12)

ఇటువంటివి అనేకములు లభింపు.

పినపీఠన ప్రకృతి వర్ణనలు - ము
సందర్భమున పాత్రలపట్ల నానుభూతి
చూపినట్లు వర్ణించును. తిక్కన యట్లు
వర్ణించుటలో చాల నేర్పరి. పినపీఠన
మూల్యము వర్ణనా సందర్భమున
నిట్లు వర్ణించెను.

‘అంకిలి నేక చంద్ర కలాశ్రుణ్ణి
నేను శకుంతలా మన
శృంకరుడయ్యెడుం గలుగు
శాశవమాతని నోడ నంచుమీ
నాంకున కంగరక్షకయి యామిని
చేగోననెంచి నట్టి యా
మంకెన పూవు కేడ మన
మందల యొప్పె మరీచ మాలికిన్’
(8-199)

దుష్టమును శకుంతలా మనశ్శాంతి
డయ్యెని శత్రుత్వమాతనితో గలుగు
నంచు చంద్ర శాశవమాతని మంకెనపూవు
నానుభూతి కలాశ్రుణ్ణి సమీపమున
నొప్పెను. అట్టి ప్రకృతిచే దుష్టమును
నట్లు నానుభూతి గూర్చుండెను. పినపీఠన
తిక్కన వాక్కుకొని ప్రవేశ పెట్టి
యున్నాడు. అంత అంత పదములతో
నమోఘాము స్పష్టింప చేయుట తిక్కన
పని. పినపీఠన దుష్టమును రూపమును
వర్ణించిన క్రింది పద్యమున నూడెను.
‘యక్షమదను రూపంబు హాస్యకరము
పాకశాని రూపంబు బడసిపాటు
విషమ బాణుని రూపంబు వినియముంబు
ధాని నారాజు చంద్రు సౌందర్యమునకు
(2-112)

దుష్టమును రూపమునకు కుబేరుని
రూపము బడసిపాటుని చెప్పి, మన్మథుని
రూపము హాస్యకరమున, చంద్రుని
రూపమునకు వినియముగా చెప్పెను.

పినపీఠన దుష్టమును శృంగారి శాకుంత
సౌందర్యములగు గూర్చి చెప్పవలసియున్నా
నాడు. అందుకే కుబేరునికిన్న విశ్వరూ
ముగా గొప్పవాడని, శృంగారిములో
నింద్రుడు నాటిరాడని, సౌందర్యములో
మన్మథుని మార్పిడి జరిగిందను భావము
కలుగును. ఇటువంటి భావ సౌరభములు
కాదజ్ఞు కవిత్వమును పినపీఠన చెప్పు
గలదుకాబట్టి సామర్య సరసిహారాయలు

ఈ విధముగా ప్రశంసించినట్లు జైమిని
భారతములో వ్రాసికొనెను.

‘జల్లనవిచ్చు వెంగలున లందు
రజుబును కప్పురంబుపై
జల్లన జల్లనై ‘లదు. సౌరభ
ముల్ వెదచల్లు భావముల్
పల్లవ హస్త చన్నగవ పయ్యెడ
జేయగదోచు భాటిగా
బిల్లలమట్టి వీరన యభిజ్ఞుడు
చెప్పని నేర్పు గబ్బముల్’

(శ్రీ. కా 1-25)

పినపీఠన చేసిన కల్పనములు మధురమై
బొచ్చియున్నాయి యొప్పుచున్నవి. సౌంద
ర్యము చేరి చెప్పించిన శకుంతలప్రసంగము
పినపీఠనకు శకుంతలాస్త్రముగా ప్రవేశము
న్నట్లు తెలుపును. శకుంతల జన్మవృత్తాం
తము ముని శిష్యుని చేత చెప్పించుట
శకుంతల వెంబడి అనూనూ పియంబద
లను పంపుట, పినపీఠన లోకజ్ఞతను
జాటుచున్నవి. శకుంతల సౌందర్యమును
గూర్చి దుష్టమును మాండవ్యునితో
జెప్పిన క్రిందిపద్యము పినపీఠన తనకావ్య
పదముగా చెప్పకొను చున్నాడని
పించును.

‘మహితకీర్తి శకుంతలా మంజువాణి,
బోలనప్తాదశ స్వీపములను గలుగ
రనుచు శ్రుతులను సంజ్ఞల నతివయందు
దొమ్మునులు రెండు లిఖించె దమ్మి
చూలి.’ (2-180)

‘సీమోసన ద్వాత్రింశికలో గోపరాజు
‘మహామతి పిల్లలమట్టి వీరరాజును’ అనుట,
సీమంతి నీకల్యాణముగా సోమనామా
త్యుడు ‘శాకుంతలము చెప్పె సురభ
భాతి’ అనుట సార్థకములు.

సమాలోచన సమీక్షలు

విశేష సాహిత్యానికి విషయాలను చేరిన సమీక్షలు 240 సంచికలతో గూడిన సమాలోచన, చతుర్థ సంచికలు 24 సంచికలు ఒకే వారాన్నిగా హాఫ్ టెక్స్ట్‌లో పై పేజీలలో చేయబడి అమ్మకమునకు సిద్ధముగ నున్నవి. యూపిస సంచికలు ప్రకటన కోరినదిగా నున్నవి.

ప్రతి సంచికలకు వెల రూ. 20 లు. ఎ. బి. హానవాడకి పోస్టుఖర్చులు మేమే భరించి నిజమగు పోస్టుగో పంపిగలము. వి. పి. పద్మశిలం.

మొదటి, రెండవ సంచికలకుల వారాన్నిగా అమ్మకమునవి.

— సంపాదకుడు.

విషయము —

విద్యార్థి ముద్రాణ సేతారామశాస్త్రి

రెండవ సంచిక, వి. పి. శి. శాశి,

6-8-7, ఇస్కూపేట, (రాజరాజుగారి),

రాజమండ్రి - 1.

